

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 22 października 2008 r.*

W sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04

TV 2/Danmark A/S, z siedzibą w Odense (Dania), reprezentowana przez adwokatów O. Koktvedgaarda i M. Thorningera,

strona skarżąca w sprawie T-309/04,

popierana przez

Union européenne de radio-télévision (UER), z siedzibą w Grand-Saconnex (Szwajcaria), reprezentowaną przez adwokata A. Carneluttiego,

interwenient w sprawie T-309/04,

Królestwo Danii, reprezentowane przez J. Moldego, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokatów P. Beringa i K. Lundgaarda Hansena,

strona skarżąca w sprawie T-317/04,

* Języki postępowania: angielski i duński.

Viasat Broadcasting UK Ltd, z siedzibą w West Drayton, Middlesex (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez adwokatów S. Hjelmborga i M. Honorého,

strona skarżąca w sprawie T-329/04,

popierana przez

SBS TV A/S, dawną TV Danmark A/S, z siedzibą w Skovlunde (Dania),

i

SBS Danish Television Ltd, dawną Kanal 5 Denmark Ltd, z siedzibą w Hounslow, Middlesex (Zjednoczone Królestwo),

reprezentowane przez adwokatów D. Vandermeerscha, K.U. Karla i H. Peytza,

interwenienci w sprawie T-329/04,

SBS TV A/S,

SBS Danish Television Ltd,

skarżący w sprawie T-336/04,

popierane przez

Viasat Broadcasting UK Ltd,

interwenient w sprawie T-336/04,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej w sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 przez H. Støvlbæk i M. Niejähra, w sprawie T-329/04 także przez N. Kahna oraz w sprawie T-336/04 przez N. Kahna i M. Niejähra, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04,

popieranej przez

SBS TV A/S,

SBS Danish Television Ltd,

Viasat Broadcasting UK Ltd,

interweniencji w sprawie T-309/04,

i przez

Królestwo Danii,

TV 2/Danmark A/S

oraz

Union européenne de radio-télévision (UER)

interweniencji w sprawach T-329/04 i T-336/04,

mających za przedmiot, w sprawach T-309/04 i T-317/04, wnioski o stwierdzenie nieważności, tytułem roszczenia głównego, decyzji Komisji 2006/217/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV 2/Danmark (Dz.U. 2006, L 85, s. 1, sprostowanie w Dz.U. 2006, L 368, s. 112), oraz, pomocniczo, art. 2 tej decyzji lub ust. 3 i 4 tego artykułu oraz, w sprawach T-329/04 i T-336/04, wnioski o stwierdzenie nieważności tej samej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza ona istnienie pomocy państwa częściowo zgodnej ze wspólnym rynkiem,

SAŁD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras (sprawozdawca), prezes, E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe,
sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniach
7 i 8 listopada 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

¹ Artykuł 16 WE stanowi:

„Bez uszczerbku dla artykułów 73 [WE], 86 [WE] i 87 [WE] oraz zważywszy na miejsce, jakie usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym zajmują wśród wspólnych wartości Unii, jak również ich znaczenie we wspieraniu jej spójności społecznej i terytorialnej, Wspólnota i państwa członkowskie, każde w granicach swych

kompetencji i w granicach stosowania niniejszego traktatu, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania”.

2 Artykuł 86 ust. 2 WE stanowi:

„Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom niniejszego traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty”.

3 Artykuł 87 ust. 1 WE stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym traktacie wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

4 Artykuł 311 WE stanowi:

„Protokoły załączone do niniejszego traktatu za wspólnym porozumieniem państw członkowskich stanowią jego integralną część”.

5 Protokół w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich (Dz.U. 1997, C 340, s. 109, zwany dalej „protokołem amsterdamskim”), włączony do traktatu WE traktatem z Amsterdamu, stanowi:

„[Państwa członkowskie], zgodne, że system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z demokratycznymi, społecznymi i kulturalnymi potrzebami każdego społeczeństwa oraz z potrzebą zachowania pluralizmu w mediach, uzgodniły następujące postanowienia interpretacyjne, które zostają załączone do traktatu [WE]:

Postanowienia traktatu [WE] nie naruszają kompetencji państw członkowskich do zapewnienia finansowania usług publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym do celów wypełnienia misji publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde państwo członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w Unii w sposób, który byłby sprzeczny ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej misji publicznej” [tłumaczenie nieoficjalne].

6 W dniu 15 listopada 2001 r. Komisja opublikowała komunikat w sprawie udzielania pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej (Dz.U. C 320, s. 5, zwany dalej

„komunikatem w sprawie nadawania”), w którym podała do wiadomości zasady, którymi instytucja ta kieruje się przy stosowaniu art. 87 WE oraz art. 86 ust. 2 WE w odniesieniu do finansowania przez państwo nadawców publicznych.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporów

- 7 W Danii działają dwaj nadawcy publiczni, a mianowicie Danmarks Radio (zwany dalej „DR”) i TV 2/Danmark (zwany dalej „TV 2”), który dla celów księgowych i skarbowych został z dniem 1 stycznia 2003 r. przekształcony w TV 2/Danmark A/S (zwaną dalej „TV 2 A/S”). DR jest niemal wyłącznie finansowany ze środków pochodzących z opłat abonamentowych. TV 2 jest w części finansowany ze środków pochodzących z opłat abonamentowych, a w części z wpływów z reklam.
- 8 TV 2 powstał w 1986 r. na mocy lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (ustawy zmieniającej ustawę w sprawie usług nadawczych) nr 335 z dnia 4 czerwca 1986 r. (zwanej dalej „ustawą z 1986 r. powołującą do życia TV 2”) jako autonomiczna niezależna instytucja. TV 2 rozpoczął nadawanie na całym terytorium Danii w dniu 1 października 1988 r. Emituje program telewizji naziemnej TV 2, a w roku 2000 uruchomił także kanał satelitarny TV 2 Zulu. Pod koniec roku 2002 TV 2 Zulu z kanału publicznego przekształcił się w kanał komercyjny typu pay-TV.
- 9 Oprócz nadawców publicznych na całości duńskiego rynku telewizyjnego działają: grupa tworzona przez spółki SBS TV A/S i SBS Danish Television Ltd (zwane dalej odpowiednio „SBS A/S” i „SBS Ltd”, a jako całość „SBS”) oraz spółka Viasat Broadcasting UK Ltd (zwaną dalej „Viasat”).

- 10 SBS A/S i SBS Ltd należą do SBS Broadcasting S.A., spółki luksemburskiej zarządzającej stacjami radiowymi i telewizyjnymi w kilku państwach członkowskich.
- 11 SBS A/S, dawniej TV Danmark A/S, nadaje od kwietnia 1997 r. drogą naziemną na kanale komercyjnym TV Danmark 2. Audycje stacji TV Danmark 2, zlokalizowanej w Kopenhadze, są następnie przesyłane drogą satelitarną do niektórych operatorów sieci kablowych i prywatnych domów duńskich w systemie DTH [DirectToHome (system satelitarnego nadawania bezpośrednio do domu)] na pozostałym terytorium kraju.
- 12 SBS Ltd, dawniej Kanal 5 Denmark Ltd, utworzona w 1999 r. pod nazwą TV Danmark 1 Ltd i tak nazywana do 2004 r., nadaje od dnia 1 stycznia 2000 r. drogą satelitarną z terytorium Zjednoczonego Królestwa, na mocy licencji prawa brytyjskiego, na kanale telewizji komercyjnej Kanal 5 (początkowo zwanym TV Danmark 1).
- 13 Viasat należy do Modern Times Group (MTG), multinarodowej grupy prowadzącej działalność w sektorze mediów. Na mocy zezwolenia brytyjskiego Viasat prowadzi działalność nadawczą w Danii od 1992 r. na kanałach satelitarnych TV3 i TV3+.
- 14 SBS i Viasat są konkurentami TV 2 na krajowym rynku reklamy telewizyjnej.

- 15 Duńskie zasady odnoszące się do określania misji publicznej TV 2 zostały określone na okres 1995–2002 w lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (ustawie dotyczącej usług nadawczych) nr 1065 z dnia 23 grudnia 1992 r. wraz z późniejszymi zmianami, której tekst jednolity został opublikowany z nr 578 w dniu 24 czerwca 1994 r. (zwanej dalej „ustawą w sprawie nadawania”). Zasady te zostały opisane szerzej i doprecyzowane w statucie TV 2.
- 16 W piśmie z dnia z 5 kwietnia 2000 r. do Komisji wpłynęła skarga SBS dotycząca finansowania TV 2 przez Królestwo Danii. Spotkanie ze skarżącą odbyło się w dniu 3 maja 2000 r.
- 17 W pismach z dnia 28 lutego 2001 r., 3 maja 2001 r. i 11 grudnia 2001 r. skarżąca dostarczyła dodatkowych informacji.
- 18 W piśmie z dnia 5 czerwca 2002 r. służby Komisji przesłały do władz duńskich pisemną prośbę o udzielenie informacji, na którą władze duńskie odpowiedziały pismem z dnia 10 lipca 2002 r. W dniu 25 października 2002 r. i 19 listopada 2002 r. odbyły się dwa spotkania z władzami duńskimi. Władze te dostarczyły dodatkowych informacji w pismach z dnia 19 listopada 2002 r. i 3 grudnia 2002 r.
- 19 Pismem z dnia 24 stycznia 2003 r. Komisja powiadomiła Królestwo Danii o swej decyzji wszczęcia postępowania zgodnie z procedurą określoną w art. 88 ust. 2 traktatu WE w przedmiocie finansowania TV 2 przez to państwo (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”).

- 20 Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 14 marca 2003 r. (Dz.U. C 59, s. 2). Komisja wezwała zainteresowane podmioty do zgłoszenia ich uwag na temat spornego środka.
- 21 Komisja otrzymała uwagi od władz duńskich w piśmie z dnia 24 marca 2003 r., a także inne informacje w pismach z dnia 19 grudnia 2003 r. i 15 marca 2004 r. Otrzymała ona również uwagi licznych innych zainteresowanych podmiotów. SBS przesłała swoje uwagi w piśmie z dnia 11 kwietnia 2003 r. Association des télévisions commerciales européennes (ACT) (Europejskie Stowarzyszenie Telewizji Komercyjnych) przysłało swoje uwagi w piśmie z dnia 14 kwietnia 2003 r. Nadawcy komercyjni Antena 3 TV i Gestevisión Telecinco przysłali swoje uwagi w dniu 16 kwietnia 2003 r. Viasat przesłała swe uwagi w dniu 14 kwietnia 2003 r. Pismem z dnia 4 lipca 2003 r. Komisja przesłała powyższe uwagi Królestwu Danii, które ustosunkowało się do nich w piśmie z dnia 12 września 2003 r.
- 22 Komisja otrzymała dalsze informacje od SBS w pismach z dnia 15 grudnia 2003 r. i z dnia 6 stycznia 2004 r. W dniu 17 grudnia 2003 r. Komisja spotkała się z SBS, zaś w dniu 9 lutego 2004 r. z władzami duńskimi, które w piśmie z dnia 15 marca 2004 r. przedstawiły swoje uwagi na temat dodatkowych informacji dostarczonych przez SBS.
- 23 W dniu 17 grudnia 2003 r. odbyło się zgromadzenie ogólne, na którym na mocy ustawy duńskiej nr 438 z dnia 10 czerwca 2003 r. w sprawie TV 2 A/S powołano do życia rzeczoną TV 2 A/S ze skutkami prawnymi w zakresie księgowym i podatkowym od dnia 1 stycznia 2003 r.
- 24 W decyzji 2006/217/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV 2/Danmark (Dz.U. 2006, L 85, s. 1, sprostowanie w Dz.U. 2006, L 368, s. 112, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja stwierdziła, że „[p]omoc państwa przyznana w latach 1995–2002 na rzecz TV 2/DANMARK w formie środków z opłat abonamentowych i innych środków opisanych w niniejszej decyzji jest zgodna ze

wspólnym rynkiem zgodnie z art. 86 ust. 2 WE, z wyjątkiem kwoty 628,2 mln [koron duńskich]” (art. 1 zaskarżonej decyzji).

25 Komisja zobowiązała Królestwo Danii do odzyskania powyższej sumy od TV 2 A/S wraz z odsetkami (art. 2 zaskarżonej decyzji).

26 W piśmie z dnia 23 lipca 2004 r. Królestwo Danii przesłało Komisji projekt dokapitalizowania TV 2 A/S. Projekt ten, w kwestii środków finansowanych przez państwo, przewidywał wkład kapitałowy w wysokości 440 mln koron duńskich (DKK) oraz przekształcenie w kapitał pożyczki państwowej w wysokości 394 mln DKK.

27 W decyzji z dnia 6 października 2004 r. [C(2004) 3632 wersja ostateczna] w sprawie pomocy państwa N 313/2004 dotyczącej dokapitalizowania TV 2/Danmark A/S (Dz.U. 2005, C 172, s. 3, zwanej dalej „decyzją o dokapitalizowaniu”) Komisja uznała, że „przewidziany wkład kapitałowy w wysokości 440 mln DDK oraz przekształcenie długu w kapitał własny są konieczne do zrekonstruowania kapitału, którego TV 2 będzie po przekształceniu w spółkę akcyjną potrzebować, aby móc wypełniać swą misję publiczną” (motyw 53 decyzji o dokapitalizowaniu). W konsekwencji Komisja postanowiła „stwierdzić, że wszelkie środki pomocy państwa, które są związane z przewidzianym dokapitalizowaniem TV 2 [A/S], są zgodne ze wspólnym rynkiem w myśl art. 86 ust. 2 WE” (motyw 55 decyzji o dokapitalizowaniu) [tłumaczenie nieoficjalne].

28 Decyzja o dokapitalizowaniu stanowi przedmiot dwóch skarg o stwierdzenie nieważności, wniesionych przez SBS i Viasat i zarejestrowanych odpowiednio pod numerami zawisłych aktualnie przed Sądem spraw T-12/05 i T-16/06.

Przebieg postępowania

Sprawy T-309/04 i T-317/04

²⁹ Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio 28 lipca i 3 sierpnia 2004 r. TV 2 A/S i Królestwo Danii wnieśli skargi odpowiednio w sprawach T-309/04 i T-317/04.

³⁰ W odrębnych aktach złożonych w sekretariacie Sądu w dniach 3 i 17 sierpnia 2004 r. i zarejestrowanych pod sygnaturami akt spraw T-317/04 R i T-309/04 R Królestwo Danii i TV 2 A/S, odpowiednio, złożyli wnioski o zastosowanie środków tymczasowych zmierzających do wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Jednakże w związku z wycofaniem owych wniosków przez strony powyższe sprawy zostały wykreślone z rejestru na mocy zarządzenia prezesa Sądu z dnia 14 grudnia 2004 r.

³¹ W swej skardze Królestwo Danii wniosło o połączenie spraw T-309/04 i T-317/04. TV 2 A/S i Komisja nie zgłosiły sprzeciwu wobec tego wniosku.

³² W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 grudnia 2004 r. Viasat wniosła o dopuszczenie jej do udziału w sprawie T-317/04 w charakterze interwenta po stronie Komisji.

- 33 W piśmie z dnia 17 stycznia 2005 r. Królestwo Danii złożyło wniosek o zachowanie poufności niektórych fragmentów skargi i linii obrony w sprawie T-317/04 wobec Viasat. Jednakże wobec faktu, iż wniosek Viasat o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta został oddalony postanowieniem prezesa piątej izby z dnia 13 kwietnia 2005 r., powyższy wniosek o zachowanie poufności został umorzony postanowieniem prezesa piątej izby w dniu 1 marca 2007 r.
- 34 W pismach złożonych w sekretariacie Sądu w dniach 2, 10 i 13 grudnia 2004 r. odpowiednio Viasat i SBS wnieśli o dopuszczenie ich do udziału w sprawie T-309/04 w charakterze interwenientów po stronie Komisji, zaś Union européenne de radio-télévision (UER) (Europejska Unia Nadawców) wniosła o dopuszczenie jej do udziału w tej sprawie w charakterze interwenienta po stronie TV 2 A/S.
- 35 Na mocy postanowień prezesa piątej izby Sądu z dnia 18 kwietnia i 6 czerwca 2005 r. powyższe wnioski Viasat, SBS i UER zostały uwzględnione.
- 36 W pismach z dnia 14 stycznia i 13 lutego 2005 r. TV 2 A/S wniosła o zachowanie poufności niektórych fragmentów skargi i linii obrony w sprawie T-309/04 wobec interwenientów. Interwenienci nie zgłosili sprzeciwu.
- 37 Mocą postanowienia z dnia 1 marca 2007 r. prezes piątej izby Sądu uwzględnił powyższe wnioski o zachowanie poufności.

38 W piśmie z dnia 8 listopada 2005 r. SBS wniosła o połączenie sprawy T-336/04 (SBS A/S i SBS Ltd przeciwko Komisji) z niniejszymi sprawami oraz ze sprawą T-329/04 (Viasat przeciwko Komisji). Wszystkie podmioty występujące w sprawie — z wyjątkiem UER — przedstawiły swe uwagi w przedmiocie owego wniosku o połączenie spraw.

39 W odpowiedzi na pytanie Sądu na piśmie z dnia 24 października 2006 r. Królestwo Danii i TV 2 A/S złożyli w dniu 10 listopada 2006 r. uwagi w kwestii zachowania swojego interesu prawnego po wydaniu decyzji o dokapitalizowaniu.

Sprawa T-329/04

40 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 sierpnia 2004 r. Viasat wniosła skargę w sprawie T-329/04.

41 W pismach z dnia 18 listopada, 1 i 14 grudnia 2004 r., odpowiednio, Królestwo Danii, TV 2 A/S, UER i British Broadcasting Corp. (BBC) wnieśli o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów po stronie Komisji.

42 W piśmie z dnia 9 grudnia 2004 r. SBS wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta po stronie Viasat.

- 43 Postanowieniami prezesa piątej izby Sądu z dnia 18 kwietnia i 6 czerwca 2005 r. Królestwo Danii, TV 2 A/S i UER zostali dopuszczeni do udziału w sprawie w charakterze interwenientów po stronie Komisji, a SBS została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta po stronie Viasat, zaś wniosek BBC został oddalony.
- 44 W pismach z dnia 6 i 17 grudnia 2004 r., 18 stycznia, 1 marca i 30 maja 2005 r. Viasat wniosła o zachowanie poufności niektórych fragmentów skargi oraz o sprostowanie repliki złożonej w dniu 12 maja 2005 r. wobec interwenientów. Niektórzy spośród interwenientów zgłosili sprzeciw wobec powyższych wniosków.
- 45 W piśmie z dnia 8 listopada 2005 r. SBS złożyła wniosek o połączenie niniejszej sprawy ze sprawami T-309/04, T-317/04 i T-329/04. Wszystkie podmioty występujące w sprawie — z wyjątkiem UER — przedstawiły swe uwagi w przedmiocie owego wniosku o połączenie spraw.
- 46 Mocą postanowienia z dnia 1 marca 2007 r. prezes piątej izby Sądu częściowo uwzględnił wnioski o zachowanie poufności.

Sprawa T-336/04

- 47 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 sierpnia 2004 r. SBS wniosła skargę w sprawie T-336/04.
- 48 W pismach z dnia 18 listopada, 1, 13 i 14 grudnia 2004 r., odpowiednio, Królestwo Danii, TV 2 A/S, UER i BBC wnieśli o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów po stronie Komisji.

49 W piśmie z dnia 1 grudnia 2004 r. Viasat wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta po stronie SBS.

50 Postanowieniami prezesa piątej izby Sądu z dnia 15 kwietnia i 10 maja 2005 r. Królestwo Danii, TV 2 A/S i UER zostali dopuszczeni do udziału w sprawie w charakterze interwenientów po stronie Komisji, a Viasat została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta po stronie SBS, zaś wniosek BBC został oddalony.

51 W pismach z dnia 29 grudnia 2004 r., 18 marca, 20 kwietnia, 27 maja i 8 lipca 2005 r. SBS wniosła o zachowanie poufności niektórych fragmentów skargi, linii obrony i repliki wobec interwenientów. Niektórzy spośród interwenientów zgłosili sprzeciw wobec powyższych wniosków.

52 W piśmie z dnia 8 listopada 2005 r. SBS złożyła wniosek o połączenie sprawy T-336/04 ze sprawami T-309/04, T-317/04 i T-329/04. Wszystkie podmioty występujące w sprawie — z wyjątkiem UER — przedstawiły swe uwagi w przedmiocie owego wniosku o połączenie spraw.

53 Mocą postanowienia z dnia 1 marca 2007 r. prezes piątej izby Sądu częściowo uwzględnił wnioski o zachowanie poufności.

54 Po wysłuchaniu uwag stron na temat połączenia spraw Sąd uznał, w trybie art. 50 § 1 regulaminu Sądu, iż należy połączyć sprawy T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04 do wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie.

Żądania stron

55 W sprawie T-309/04 TV 2 A/S, popierana przez UER — z wyjątkiem kwestii kosztów postępowania — wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji;
- w dalszej kolejności, pomocniczo, o obniżenie kwoty ustanowionej w końcowej części art. 1 zaskarżonej decyzji i w art. 2 ust. 1 tej decyzji, o co najmniej 167 mln DKK ze skutkiem od 1997 r. i o zniesienie żądania odsetek, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 4 zaskarżonej decyzji;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

56 W sprawie T-317/04 Królestwo Danii wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji;

— w dalszej kolejności, pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 3 i 4 zaskarżonej decyzji;

— o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

⁵⁷ W sprawach T-309/04 i T-317/04 Komisja, popierana w pierwszej ze spraw przez Viasat i SBS, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skarg;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

⁵⁸ W sprawie T-329/04 Viasat, popierana przez SBS, wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim orzeka ona o zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem w trybie art. 86 ust. 2 WE;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

59 W sprawie T-336/04 SBS, popierana przez Viasat, wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza, że pomoc przyznana TV 2 w latach 1995–2002, w formie wpływów z opłat abonamentowych i innych środków wymienionych w decyzji, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w trybie art. 86 ust. 2 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

60 W sprawach T-329/04 i T-336/04 Komisja, popierana przez Królestwo Danii, TV 2 A/S i UER, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skarg;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności skarg w sprawach T-309/04 i T-317/04

61 W swych odpowiedziach na skargi Komisja zastanawia się nad istnieniem po stronie Królestwa Danii i TV 2 A/S interesu prawnego w odniesieniu do zaskarżonej decyzji. Komisja uważa, że ta decyzja wraz z decyzją o dokapitalizowaniu wywiera pozytywne skutki dla tych skarżących.

62 Uwzględniając, że niespełnienie wymogów dopuszczalności skargi, a w szczególności brak interesu prawnego, stanowią przesłanki niedopuszczalności skargi z powodu bezwzględnych przeszkód procesowych (postanowienie Trybunału z dnia 7 października 1987 r. w sprawie 108/86 D.M. przeciwko Radzie i EKES, Rec. s. 3933, pkt 10 oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 27 marca 2003 r. w sprawie T-398/02 R Linea GIG przeciwko Komisji, Rec. s. II-1139, pkt 45), do Sądu należy ustalenie z urzędu, czy skarżące mają interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (postanowienie Sądu z dnia 10 marca 2005 r. w sprawach połączonych T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, od T-245/00 do T-248/00, T-250/00, T-252/00, od T-256/00 do T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, od T-274/00 do T-276/00, T-281/00, T-287/00 i T-296/00 Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-787, pkt 22, oraz wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-141/03 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1197, pkt 22).

63 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 230 WE dokonuje jednoznacznego rozróżnienia między prawem instytucji wspólnotowych i państw członkowskich do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, z jednej strony, a prawem osób fizycznych i prawnych do wniesienia takiej skargi, z drugiej strony. W szczególności drugi akapit tego artykułu przyznaje każdemu państwu członkowskiemu prawo do podważenia, w trybie skargi o stwierdzenie nieważności, zgodności z prawem decyzji Komisji, bez wymogu uzasadniania istnienia interesu prawnego. Państwo członkowskie nie ma zatem obowiązku wykazania, że podważany przez nie akt Komisji wywołał skutki prawne wobec niego, aby jego skargę można było uznać za dopuszczalną. Jednakże aby akt Komisji mógł stać się przedmiotem skargi państwa członkowskiego o stwierdzenie jego nieważności, konieczne jest, aby miał on na celu wywołanie skutków prawnych (zob. postanowienie Trybunału z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie C-208/99 Portugalia przeciwko Komisji, Rec. s. I-9183, pkt 22–24, i przytoczone tam orzecznictwo).

64 Ponieważ mamy tu do czynienia ze skargą wniesioną przez Królestwo Danii, a zatem w świetle treści art. 230 akapit drugi WE oraz w świetle wspomnianego w poprzednim punkcie orzecznictwa nie ulega wątpliwości, że ta strona skarżąca, z samego już powodu bycia państwem członkowskim, ma prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności.

- 65 Bezsporne jest bowiem, że zaskarżona decyzja jest aktem decyzyjnym w tym sensie, iż wywołuje ona wiążące skutki prawne.
- 66 W tych okolicznościach twierdzenie Komisji, że rzeczywisty skutek zaskarżonej decyzji i decyzji o dokapitalizowaniu jest w ostatecznym rozrachunku pozytywny dla Królestwa Danii, przez co państwo to nie ma interesu prawnego w ich zaskarzaniu, jest pozbawiony znaczenia. W każdym zresztą wypadku takie twierdzenie Komisji wychodzi z niezweryfikowanego jak na razie założenia, że Sąd nie stwierdzi nieważności decyzji o dokapitalizowaniu w ramach zawisłych przed nim spraw wniesionych w przedmiocie tej decyzji przez SBS (sprawa T-12/05) i przez Viasat (sprawa T-16/05).
- 67 Co się tyczy skargi wniesionej przez TV 2 A/S, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Konieczne jest, by interes ten istniał i był aktualny, przy czym podlega on ocenie na dzień wniesienia skargi (ww. w pkt 62 wyrok Sądu w sprawie Sniace przeciwko Komisji, pkt 25, oraz wyrok Sądu z dnia 20 września 2007 r. w sprawie T-136/05 Salvat père & fils i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4063, pkt 34).
- 68 Interes ten zakłada, że samo stwierdzenie nieważności takiego aktu będzie miało wiążące skutki prawne lub, używając innego sformułowania, że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3253, pkt 44 oraz przytoczone tam orzecznictwo).
- 69 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja najpierw orzekła, że środki finansowe przyznane TV 2 powinny być uznane za pomoc państwa, a następnie zbadała, czy środki te mogły być uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem przy uwzględnieniu wymogów ustanowionych w art. 86 ust. 2 WE, co w tym przypadku oznaczało zbadanie, czy dofinansowanie publiczne jest proporcjonalne do potrzeb wynikających ze świadczenia usług publicznych. Komisja doszła do wniosku, że pomoc

państwa przyznana w latach 1995–2002 na rzecz TV 2 w formie środków z opłat abonamentowych i innych środków opisanych w niniejszej decyzji jest zgodna ze wspólnym rynkiem zgodnie z art. 86 ust. 2 WE, z wyjątkiem kwoty 628,2 mln DKK (art. 1 zaskarżonej decyzji).

70 TV 2 A/S jest przedsiębiorcą wskazanym w zaskarżonej decyzji jako rzeczywisty beneficjent środków uznanych za pomoc częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem, a zatem to wobec tego przedsiębiorcy został nałożony na Królestwo Danii obowiązek odzyskania pomocy (motyw 163 i art. 2 zaskarżonej decyzji). Nadto bezsporne jest, że TV 2 A/S rzeczywiście przekazała Królestwu Danii całość kwot należnych w wykonaniu owego obowiązku odzyskania pomocy.

71 Należy uznać, że w tych okolicznościach TV 2 A/S ma interes prawny w podważeniu zaskarżonej decyzji zarówno celem uzyskania całkowitego stwierdzenia jej nieważności, jak i celem stwierdzenia jej nieważności w części.

72 W tym względzie należy podkreślić po pierwsze, że niniejsza sprawa, która dotyczy decyzji stwierdzającej istnienie pomocy częściowo zgodnej a częściowo niezgodnej ze wspólnym rynkiem, różni się od spraw, które doprowadziły do wydania wyroków orzekających w pewnych okolicznościach o niedopuszczalności skargi wobec braku interesu prawnego w zaskarżeniu przez beneficjenta pomocy decyzji Komisji uznającej dany środek pomocowy za całkowicie zgodny ze wspólnym rynkiem (wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-212/00 Nuove Industrie Molisane przeciwko Komisji, Rec. s. II-347, oraz ww. w pkt 62 powyżej wyrok w sprawie Sniace przeciwko Komisji).

- 73 Po drugie należy stwierdzić, że okoliczności, w jakich Komisja w niniejszej sprawie badała zgodność spornej pomocy, wykluczają zbadanie dopuszczalności skargi TV 2 A/S poprzez podział zaskarżonej decyzji na dwie części: jedną uznającą sporne środki za pomoc państwa częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem, a drugą uznającą je za pomoc państwa częściowo zgodną ze wspólnym rynkiem.
- 74 W zaskarżonej decyzji Komisja sprawdziła, czy całość rozpatrywanych środków dofinansowania przez państwo stanowiła w okresie objętym dochodzeniem kwotę przekraczającą koszty netto świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym. Instytucja przeanalizowała zatem w sposób ogólny rzeczzone środki, a następnie dokonała obliczenia, które w ostatecznym rozrachunku doprowadziło do ujawnienia nadpłaty pomocy w wysokości 628,2 mln DKK, która została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem, co następnie pozwoliło na określenie kwoty pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem. W ten sposób analiza Komisji ujawnia wzajemne powiązania i nierozzerwalną więź między kwalifikacją prawną zgodności i niezgodności spornych środków ze wspólnym rynkiem.
- 75 Dlatego sytuacja ta odróżnia się także od tej, która doprowadziła sąd wspólnotowy do uznania za niedopuszczalną, z powodu braku interesu prawnego, skargę wniesioną przez beneficjenta pomocy w przedmiocie decyzji Komisji w zakresie, w jakim decyzja ta stwierdzała, w jednym ze szczególnych przepisów części dyspozytywnej, zgodność ze wspólnym rynkiem jednego z trzech spornych, wydanych indywidualnie środków finansowania (ww. w pkt 67 wyrok w sprawie *Salvat père & fils i in. przeciwko Komisji*, pkt 48).
- 76 Co więcej, z tych samych przyczyn co te opisane w końcowej części pkt 66 powyżej, Komisja nie może podawać w wątpliwość interesu prawnego TV 2 A/S, opierając się na twierdzeniu o rzekomo pozytywnym skutku ogólnym zaskarżonej decyzji i decyzji o dokapitalizowaniu.

77 W każdym bądź razie, nawet gdyby uznać, że należy zbadać dopuszczalność skargi TV 2 A/S w przedmiocie zaskarżonej decyzji z jednej strony w zakresie, w jakim kwalifikuje ona sporne środki jako pomoc państwa częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem, a z drugiej strony w zakresie, w jakim uznaje ona te środki za częściowo zgodne, skarga byłaby tak samo dopuszczalna także w tym ostatnim aspekcie.

78 Należy przypomnieć, że skarżący może powołać się na interes dotyczący przyszłej sytuacji prawnej pod warunkiem, że wykaze, iż zagrożenie tej sytuacji jest już w danej chwili pewne. Tak więc skarżący nie może powołać się na okoliczności przyszłe i niepewne w celu uzasadnienia interesu w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu (wyrok Sądu z dnia 17 września 1992 r. w sprawie T-138/89 NBV i NB. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2181, pkt 33).

79 Z orzecznictwa wypracowanego w ramach skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez beneficjentów pomocy w przedmiocie decyzji Komisji orzekających o całkowitej zgodności spornych środków dofinansowania ze wspólnym rynkiem wynika, że interes prawny można wywieść z istnienia udowodnionego „ryzyka”, iż na sytuację prawną skarżących może wpłynąć wszczęcie postępowań sądowych (zob. podobnie ww. w pkt 67 wyrok w sprawie *Salvat père & fils i in. przeciwko Komisji*, pkt 43) bądź z tego, że „ryzyko” postępowań sądowych jest rzeczywiste i aktualne (ww. w pkt 62 wyrok w sprawie *Sniace przeciwko Komisji*, pkt 28) w chwili wniesienia skargi do sądu wspólnotowego.

80 Sąd stwierdza, że w uwagach z dnia 10 listopada 2006 r., a następnie podczas rozprawy, TV 2 A/S oświadczyła — czemu nikt nie przeczył — że wraz z Królestwem Danii jest podmiotem postępowania sądowego wszczętego przez Viasat w lutym 2006 r. przed Østre Landsret (sądem okręgu wschodniego), którego celem jest uzyskanie solidarnego lub indywidualnego nakazu zapłaty na rzecz Viasat kwoty 200 mln DKK ze względu na to, że dana pomoc państwa nie została zgłoszona Komisji oraz że owa bezprawna pomoc umożliwiła TV 2 stosowanie przy sprzedaży jej przestrzeni reklamowych strategii niskich cen, która wyrządziła szkodę Viasat. TV 2 A/S wyjaśniła — co również

pozostało bez sprzeciwu — że rzeczone postępowanie toczące się przed Østre Landsret zostało zawieszone do czasu wydania przez Sąd wyroków w sprawach dotyczących zgodności zaskarżonej decyzji z prawem.

81 Mimo iż wiadomo, że TV 2 A/S wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności przed wszczęciem przez Viasat postępowania na płaszczyźnie krajowej, Sąd uważa jednak, że rzeczywisty i aktualny charakter ryzyka postępowania sądowego na poziomie krajowym w chwili wniesienia skargi przez TV 2 A/S jawi się w niniejszym stanie faktycznym jako w pełni udowodniony przez fakt, że ryzyko to już nie istnieje, albowiem rzeczywiście się zmaterializowało w postaci postępowania sądowego wszczętego przez Viasat, zawisłego obecnie przed sądem krajowym, które zresztą zostało zawieszone właśnie w oczekiwaniu na orzeczenie Sądu.

82 Dlatego TV 2 A/S ma interes prawny we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, a zatem także w zakresie, w jakim decyzja ta uznaje sporne środki pomocy państwa za częściowo zgodne ze wspólnym rynkiem.

83 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejsze skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji są dopuszczalne.

Co do istoty

84 Skargi w sprawach T-309/04 i T-317/04 zawierają dziewięć zarzutów. Pierwszy zarzut jest wywodzony z naruszenia prawa do obrony. Drugi zarzut jest wywodzony

z naruszenia art. 87 ust. 1 WE, albowiem środki pochodzące z opłat abonamentowych oraz wpływy z reklam przekazane TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2 nie stanowią zasobów państwowych. Trzeci zarzut jest wywodzony z błędu w obliczaniu nadpłaty pomocy. Czwarty zarzut jest wywodzony z faktu, że rzekoma nadpłata pomocy stanowi rozsądny zysk. Piąty zarzut jest wywodzony z tego, że w braku subsydiowania krzyżowego, nadpłata pomocy nie stanowi pomocy państwa. Szósty zarzut jest wywodzony z nieistnienia pomocy państwa, albowiem dofinansowanie państwa spełniało kryteria prywatnej inwestycji w gospodarce rynkowej. Siódmy zarzut jest wywodzony z faktu, że nadwyżka pomocy stanowi rezerwę niezbędną do realizacji misji świadczenia usług publicznych. Ósmy zarzut jest wywodzony z nielegalności odzyskiwania pomocy od TV 2 A/S i naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa. Dziewiąty zarzut jest wywodzony z niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem w zakresie żądania zwrotu odsetek.

85 Skarga w sprawie T-329/04 zawiera trzy zarzuty. Pierwszy zarzut jest wywodzony z błędnej kwalifikacji misji świadczenia usług publicznych przez TV 2 jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (zwanym dalej „OIG”). Drugi zarzut jest wywodzony z niezastosowania kryterium sprawnie działającego nadawcy komercyjnego, w rozumieniu art. 58 komunikatu w sprawie nadawania, przy dokonywaniu oceny subsydiowania krzyżowego sprzedaży przestrzeni reklamowych przez dofinansowanie usług publicznych oraz z faktu, iż ocena ta powinna była zostać przeprowadzona w granicach art. 87 ust. 1 WE, przy uwzględnieniu poziomu skuteczności TV 2. Trzeci zarzut jest wywodzony z niewłaściwości kryterium maksymalizacji dochodów do dokonania oceny tego subsydiowania krzyżowego.

86 W skardze w sprawie T-336/04 podniesiono osiem zarzutów. Pierwszy zarzut jest wywodzony z naruszenia art. 86 ust. 2 WE, art. 87 WE i 88 WE poprzez stwierdzenie zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy, która wobec braku jej notyfikacji jest nielegalna. Drugi zarzut jest wywodzony z błędnej kwalifikacji misji świadczenia usług publicznych przez TV 2 jako usług świadczonych w OIG. Trzeci zarzut jest wywodzony z naruszenia art. 86 ust. 2 WE, art. 87 WE i 88 WE oraz protokołu amsterdamskiego

wobec zatwierdzenia spornej pomocy państwa na podstawie kryterium maksymalizacji dochodów oraz wobec przerwania ciężaru dowodu na SBS. Opiera się on również na oczywistym błędzie w ocenie. Czwarty zarzut jest wywodzony z oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu kryterium maksymalizacji dochodów. Piąty zarzut jest wywodzony z niezgodnego z prawem zastosowania art. 86 ust. 2 WE ze względu na wątpliwości Komisji. Szósty zarzut jest wywodzony z oczywiście błędnego zastosowania art. 86 ust. 2 WE do pomocy przyznanej TV 2 Żulu. Siódmy zarzut jest wywodzony z nieprzeprowadzenia badania proporcjonalności kosztów netto TV 2 w stosunku do jej obowiązków w zakresie świadczenia usług publicznych. Ósmy zarzut jest wywodzony z naruszenia art. 86 ust. 2 WE i oczywistych błędów w przeprowadzonej przez Komisję ocenie kontroli przez duńskie organy państwowe realizacji przez TV 2 jej misji świadczenia usług publicznych.

⁸⁷ Sąd uznaje za niezbędne łączne zbadanie w pierwszej kolejności pierwszego zarzutu ze skargi w sprawie T-329/04 i drugiego zarzutu ze skargi w sprawie T-336/04, które są wywodzone z błędnej kwalifikacji misji świadczenia usług publicznych przez TV 2 jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

W przedmiocie pierwszego zarzutu ze skargi w sprawie T-329/04 i drugiego zarzutu ze skargi w sprawie T-336/04, wywodzonych z błędnej kwalifikacji misji świadczenia usług publicznych przez TV 2 jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym

— Argumenty stron

⁸⁸ Niniejsze zarzuty SBS i Viasat podważają zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim Komisja uznała definicję obowiązków TV 2 w zakresie świadczenia usług publicznych

za akceptowalną pod kątem pojęcia usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Zdaniem skarżących definicja ta jest zbyt szeroka i nieprecyzyjna.

89 SBS stwierdza, że definiowanie obowiązków TV 2 w zakresie świadczenia usług publicznych przez pryzmat stawianych celów pozostawia temu nadawcy dyskrecyjny wybór środków, a tym samym daje mu możliwość zaliczenia wszelkiej działalności do usług publicznych finansowanych przez państwo.

90 Tymczasem usługi publiczne obejmują jedynie niedochodowe programy telewizyjne, zwłaszcza w przypadku nadawców świadczących usługi publiczne i finansowanych w sposób mieszany, czyli zarówno ze środków państwowych, jak i ze środków pochodzących ze sprzedaży przestrzeni reklamowych. Nadawca świadczący usługi publiczne korzystający z mieszanego sposobu finansowania skłania się bowiem nieuchronnie do obniżania cen reklam celem zmniejszenia wpływów operatorów komercyjnych.

91 Nie można ich zdaniem zaakceptować takiej definicji usług publicznych świadczonych przez TV 2, ponieważ nie różni się ona od obowiązków nałożonych przez prawo duńskie na nadawców komercyjnych.

92 Ponadto Komisja nie zbadała w sposób właściwy misji TV 2 w zakresie świadczenia usług publicznych, albowiem nie przeprowadziła analizy tej misji w okresie 1995–2000.

93 Co więcej, uznanie całości programu TV 2 za misję publiczną jest niezgodne z komunikatem w sprawie nadawania, albowiem całość tego programu nie pociąga za sobą kosztów „dodatkowych” w rozumieniu pkt 44 tego komunikatu. O ile bowiem można przyjąć szeroką definicję usług publicznych, o tyle jest sprzeczne z art. 86

ust. 2 WE uznanie całości kosztów nadawcy za koszty związane z usługami publicznymi. Taka wykładnia nie spełnia wymogu zaliczenia tylko tych kosztów, „których nadawcy normalnie nie ponosiliby”.

94 Viasat twierdzi, że znaczna część siatki programowej TV 2 niczym nie różni się od siatki programowej Viasat i SBS. Komisja powinna była dokonać głębszej analizy kategorii programów TV 2, porównać je z programami na komercyjnych kanałach telewizyjnych i w ten sposób wyłonić te kategorie, których treść wynika ze świadczenia usług publicznych.

95 Komisja popierana przez TV 2 A/S, Królestwo Danii i UER podnosi, że stanowisko skarżących opiera się na zbyt restrykcyjnym pojęciu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Przypomina ona o przyznanej państwom członkowskim swobodzie definiowania usług świadczonych w OIG, uwypuklonej w dziedzinie nadawania przez protokół amsterdamski. Przypomina ona, że jej misja kontrolna w zakresie definicji owych usług sprowadza się do weryfikacji, czy definicja ta nie jest dotknięta oczywistym błędem.

96 Komisja stwierdza, że definicja misji usług publicznych TV 2 nie jest ani szeroka, ani nieprecyzyjna, ani też w żaden sposób nie różni się specjalnie od definicji przyjętych w innych państwach członkowskich. Zarzut skarżących dotyczy w rzeczywistości nie tyle precyzji tej definicji, ile zakresu misji powierzanej TV 2. Twierdzenie, jakoby usługi nadawania świadczone w ogólnym interesie gospodarczym musiały być ograniczone do audycji nierentownych, jest błędne. Teza, jakoby skarżący oferowali te same programy co TV 2, nie znajduje podstaw i tak czy inaczej stanowi zbyt uproszczenie

twierdzenie, że skoro ten sam wybór programów jest w ofercie nadawców komercyjnych, działalność TV 2 nie może stanowić usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

97 Co się tyczy krytyki opartej na fakcie, że powinna była porównać repertuar programowy TV 2 z propozycjami programowymi nadawców komercyjnych, Komisja wyjaśnia, że nie taka jest jej rola. To państwa członkowskie określają zakres misji publicznej, korzystając przy tym z szerokich uprawnień dyskrecyjnych.

98 Co się tyczy rzekomej tożsamości obowiązków TV 2 z obowiązkami nałożonymi na kanały komercyjne, Komisja zauważa, że z motywu 87 zaskarżonej decyzji wynika, iż jedynie TV 2 jest w myśl przepisów prawa wprost zobowiązana do wypełniania misji świadczenia usług publicznych. Te obowiązki wykraczają poza wymogi, od których uzależnione jest uzyskanie zezwolenia na nadawanie.

99 Nadto fakt, iż TV 2 korzysta z finansowania o charakterze mieszanym, nie ma żadnego wpływu na kwestię definicji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, albowiem fakt ten ma znaczenie dopiero na etapie badania proporcjonalności. Komisja twierdzi, że pozyskiwanie części rynku w wymiarze oglądalności nie stanowi celu istnienia nadawcy świadczącego usługi publiczne.

100 Co się wreszcie tyczy argumentu bazującego na pkt 44 komunikatu w sprawie nadawania, Komisja stwierdza, że w ramach misji świadczenia usług publicznych, wymagającej od nadawcy oferty programowej spełniającej określone kryteria, mając na

względnie fakt, iż jest bezsporne, że misja ta może prowadzić do przedstawienia oferty zrównoważonej i różnorodnej, wszystkie programy przygotowane w ramach owej misji powinny być uważane za „dodatkowe” w rozumieniu rzeczzonego pkt 44.

— Ocena Sądu

¹⁰¹ Należy przypomnieć po pierwsze — zarówno zgodnie z linią orzecznictwa (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 27 lutego 1997 r. w sprawie T-106/95 FFSA i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-229, pkt 99), jak i ze stanowiskiem Komisji wyrażonym w komunikacie z dnia 20 września 2000 r. w sprawie usług użyteczności publicznej w Europie [COM(2000) 580 wersja ostateczna, pkt 22] — że państwa członkowskie posiadają szerokie uprawnienia uznaniowe w kwestii definicji tego, co uważają za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Dlatego definicja tych usług może zostać podana w wątpliwość przez Komisję jedynie w przypadku oczywistego błędu (opinia rzecznika generalnego P. Légera do wyroku Trybunału z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 Wouters i in., Rec. s. I-1577, I-1583, pkt 162; wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-17/02 Olsen przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2031, pkt 216).

¹⁰² Znaczenie dla Unii Europejskiej usług świadczonych w OIG i konieczność zagwarantowania ich prawidłowego funkcjonowania zostały ponadto podkreślone poprzez włączenie przez traktat amsterdamski do traktatu WE art. 16 WE (zob. w tym względzie opinie rzecznika generalnego S. Albera do wyroku Trybunału z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99 TNT Traco, Rec. s. I-4109, I-4112, pkt 94; rzecznika generalnego F.G. Jacobsa do wyroków Trybunału z dnia 25 października 2001 r. w sprawie C-475/99 Ambulanz Glöckner, Rec. s. I-8089, I-8094, pkt 175, oraz z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie C-126/01 GEMO, Rec. s. I-13769, I-13772, pkt 124, oraz rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura do wyroku Trybunału z dnia 11 lipca 2006 r. w sprawie C-205/03 P FENIN przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6295, s. I-6297, przypis 35 do pkt 26; zob. także postanowienie prezesa Sądu z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie T-53/01 R Poste Italiane przeciwko Komisji, Rec. s. II-1479, pkt 132).

103 W odniesieniu, w szczególności, do usług nadawczych świadczonych w OIG w wyroku z dnia 30 kwietnia 1974 r. w sprawie 155/73 Sacchi, Rec. s. 409 dotyczącym, między innymi, kwestii, czy przyznane przedsiębiorstwu przez państwo wyłączne prawo do nadawania wszelkiego rodzaju emisji telewizyjnych, nawet w celach reklamowych, stanowi naruszenie reguł konkurencji, Trybunał co do zasady uznał, że państwa członkowskie mogą zgodnie z prawem określić nadawczą usługę świadczoną w OIG jako obejmującą nadawanie programu skierowanego do ogólnego odbiorcy. W wyroku tym Trybunał rozstrzygnął bowiem, że „żadne postanowienie traktatowe nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwa członkowskie, z innych niż gospodarcze względów interesu publicznego, wyłączyły emisje radiowe i telewizyjne [...] z gry rynkowej, przyznając jednemu lub kilku przedsiębiorstwom wyłączne prawo do ich nadawania” (ww. wyrok w sprawie Sacchi, pkt 14; zob. także opinie rzecznika generalnego G. Reischla do tego wyroku, Rec. s. 433, w szczególności s. 445, akapity od drugiego do piątego, a także rzecznika generalnego P. Légera do ww. w pkt 101 wyroku w sprawie Wouters i in., pkt 163).

104 Ponadto państwa członkowskie, oznajmiając w protokole amsterdamskim, że „system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z demokratycznymi, społecznymi i kulturalnymi potrzebami każdego społeczeństwa oraz z potrzebą zachowania pluralizmu mediów”, powołały się bezpośrednio na ustanowione przez siebie systemy publicznego nadawania, którym powierzone zostało nadawanie, dla dobra wszystkich mieszkańców tych państw, programów telewizyjnych skierowanych do ogólnego odbiorcy.

105 Należy wreszcie przypomnieć brzmienie użytych przez Radę i państwa członkowskie w uchwale z dnia 25 stycznia 1999 r. w sprawie systemu publicznego nadawania sformułowań, które potwierdzają znaczenie usług nadawczych świadczonych w OIG.

106 W uchwale tej państwa członkowskie, „zważywszy że publiczna usługa nadawcza, biorąc pod uwagę funkcje kulturalne, społeczne i demokratyczne, jakie pełni dla wspólnego dobra, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia demokracji, pluralizmu, spójności społecznej oraz różnorodności kulturalnej i językowej [...], podkreśliwszy, że

zwiększona różnorodność programów oferowanych w nowym środowisku medialnym umocni znaczenie wszechstronnej misji wypełnianej przez publiczne organy nadawcze [oraz] przypominając uprawnienie państw członkowskich do powierzania i finansowania usługi określonej w [protokole amsterdamskim]”, zauważyły i ponownie stwierdziły, iż protokół ten potwierdza „[ich] wolę [...] podkreślenia roli, jaką odgrywa publiczna usługa nadawcza”, iż „publiczna usługa nadawcza winna być w stanie nadal, zgodnie ze spoczywającym na niej zadaniem, jakie zostało określone przez państwa członkowskie, proponować szeroki wachlarz programów skierowanych do ogółu społeczeństwa”, oraz iż „w tym kontekście zgodne z prawem pozostaje dążenie do dotarcia przez publiczną usługę nadawczą do szerokiego kręgu odbiorców”.

107 Przyznanego państwom członkowskim uprawnienia do ustalenia szerokiej definicji nadawczych usług świadczonych w OIG, obejmującej także nadawanie programów skierowanych do ogólnego odbiorcy, nie może podważyć okoliczność, że nadawca świadczący usługi publiczne prowadzi ponadto działalność handlową, w szczególności polegającą na sprzedaży przestrzeni reklamowych.

108 Takie podważenie sprowadzałoby się bowiem do uzależnienia samej definicji usług nadawczych świadczonych w OIG od sposobu ich finansowania. Tymczasem usługa świadczona w OIG określana jest ex hypothesi przez wzgląd na interes ogólny, któremu służy, a nie na środki, które zapewniają jej świadczenie. Jak twierdzi w pkt 36 komunikatu w sprawie nadawania Komisja, „[k]westii definicji misji publicznej nie należy mylić z kwestią wyboru mechanizmu finansowania świadczonych usług”.

109 Dlatego z tych samych powodów niesłuszne jest twierdzenie SBS i Viasat, że usługi nadawcze świadczone w ogólnym interesie gospodarczym muszą ograniczać się do emitowania audycji nierentownych przynajmniej wtedy, gdy nadawca odpowiedzialny za świadczenie tych usług korzysta z finansowania o charakterze mieszanym.

Twierdzenie, że nadawca odpowiedzialny za świadczenie usług nadawczych w OIG definiowanych szeroko i rodzajowo, korzystający z finansowania mieszanego, z pewnością będzie subsydiował swą działalność handlową ze środków państwowych, przeznaczonych na świadczenie usług użyteczności publicznej, stosując sztucznie zaniżone ceny sprzedaży przestrzeni reklamowych, należy odrzucić jako bazujące wyłącznie na przypuszczeniu. W rzeczy samej bowiem zachowanie tego rodzaju stanowi jedynie ryzyko, przy czym zadaniem państw członkowskich jest zapobieganie takim zachowaniom, zaś zadaniem Komisji jest w razie potrzeby ich sankcjonowanie.

110 W kwestii odwołania się skarżących do pkt 44 zdanie drugie komunikatu w sprawie nadawania, zgodnie z którym „[o]bowiązki w zakresie świadczenia usług publicznych mogą [...] uzasadniać pobieranie wynagrodzenia [rekompensaty], [...] [w zakresie, w jakim] wiążą się z nimi koszty dodatkowe, których nadawcy [świadczący usługi publiczne] normalnie nie ponosiliby”, Sąd stwierdza, że zdanie to w żadnym razie nie ma na celu — poprzez rzekomą sugestię, wynikającą z odniesienia do kosztów „dodatkowych”, że rozumując a contrario, istnieją siłą rzeczy koszty „niedodatkowe” — wykluczenia możliwości szerokiego zdefiniowania usług nadawczych świadczonych w OIG, a tym samym możliwości finansowania całości kosztów nadawcy świadczącego usługi publiczne.

111 Punkt 44 komunikatu w sprawie nadawania, w ujęciu pozwalającym na objęcie nim wszelkich możliwych sytuacji — od usług nadawczych świadczonych w OIG definiowanych w sposób wąski i ściśle ilościowy do usług świadczonych w OIG definiowanych w sposób szeroki i jakościowy — ma jedynie na celu ustanowienie wymogu proporcjonalności przy stosowaniu rekompensaty za koszty usług publicznych. Dlatego uznanie, jak uczyniła to Komisja, że wszystkie programy przygotowane w ramach świadczenia usług nadawczych w OIG definiowanych w sposób szeroki i jakościowy są „dodatkowe” w rozumieniu pkt 44 komunikatu w sprawie nadawania, a tym samym uznanie, że wszystkie koszty nadawcy odpowiedzialnego za świadczenie usług w OIG są „dodatkowe” i mogą być finansowane przez państwo, nie zawiera żadnego błędu, wbrew twierdzeniom skarżących.

- 112 Sąd dodaje, że przyjęcie stanowiska skarżących sprowadziłoby się do faktycznego spisania na straty systemów publicznego nadawania, w których nadawca odpowiedzialny za usługi publiczne nie ma dostępu do środków pochodzących z reklamy, przez co w zakresie całości ponoszonych kosztów zależy od pomocy państwa. Albowiem według stanowiska skarżących także w tych przypadkach pewne koszty — mianowicie przywołane „koszty niedodatkowe”, których niewątpliwie istnienie skarżący chcieliby wywieść z brzmienia pkt 44 komunikatu w sprawie nadawania — nie mogłyby być zwracane przez państwo. To właśnie ma w istocie na myśli Komisja, gdy stwierdza, że stanowisko skarżących zakłada, iż w braku pomocy państwa TV 2 nadal by działała jako nadawca finansowany z funduszy prywatnych, co wszakże nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości.
- 113 Z całości powyższych rozważań wynika, że nie można podać w wątpliwość kompetencji państw członkowskich do szerokiego i jakościowego definiowania usług nadawczych świadczonych w OIG w sposób obejmujący rozpowszechnianie szerokiego wachlarza programów, podobnie jak nie można podważać przyznanej państwom członkowskim możliwości sięgnięcia po środki finansowe pochodzące z reklam celem finansowania owych usług w OIG.
- 114 Po drugie, należy zbadać, czy w niniejszym stanie faktycznym Komisja popełniła błąd, uznając w zaskarżonej decyzji, że jest dopuszczalna ustanowiona przez Królestwo Danii definicja usług świadczonych w OIG, powierzonych TV 2.
- 115 W motywie 84 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że „TV 2 ma prawny obowiązek świadczyć usługi w interesie publicznym poprzez »dostarczanie wszystkim mieszkańcom Danii, za pośrednictwem telewizji, radia, Internetu lub podobnych mediów szerokiej gamy programów i usług, obejmujących aktualne wiadomości, informacje ogólne, treści edukacyjne, sztukę i rozrywkę«”. W motywie tym Komisja przywołała motyw 15 zaskarżonej decyzji, w którym cytowana jest duńska ustawa, która stanowi, że „[o]ferta [telewizyjna TV 2] powinna charakteryzować się wysoką jakością, być wszechstronna i zróżnicowana”, że „[p]odczas planowania programów należy kłaść

największy nacisk na wolność informacji i wypowiedzi” oraz że „[n]ależy także przykładać szczególną wagę do języka duńskiego i duńskiej kultury”.

¹¹⁶ W motywie 85 zaskarżonej decyzji Komisja oceniła, że „[j]akkolwiek obowiązek TV 2 jako nadawcy ma charakter jakościowy i zdefiniowany jest w sposób szeroki, Komisja uważa, że taka »szeroka« definicja zadań jest w zgodzie z zasadami komunikatu w sprawie nadawania”.

¹¹⁷ Sąd uważa, że taka ocena Komisji nie jest błędna. Prawdą jest, że określona przez władze duńskie definicja jest szeroka, albowiem mając zasadniczo charakter jakościowy pozostawia nadawcy wolny wybór w zakresie ustalania oferty programowej. Jednakże nie jest ona nieprecyzyjna, jak twierdzą skarżący. Przeciwnie, zalecenie udzielone TV 2 jest całkowicie jasne i precyzyjne: zaoferować całemu społeczeństwu duńskiemu zróżnicowany program telewizyjny charakteryzujący się wysoką jakością, wszechstronny i różnorodny.

¹¹⁸ Ponadto, ponieważ podnosząc zarzut braku precyzji, skarżący zmierzają do podważenia swobody pozostawionej TV 2 przez władze duńskie w przedmiocie konkretnego ustalania oferowanych przez niego programów, należy z całą stanowczością stwierdzić, że nie ma nic nienormalnego w tym, że w zakresie konkretnego wyboru programów nadawca świadczący usługi publiczne korzysta z niezależności redaktorskiej w stosunku do władz politycznych, z zastrzeżeniem oczywiście obowiązku przestrzegania wymogów jakościowych ciążyących na nim jako na nadawcy odpowiedzialnym za świadczenie usług telewizyjnych w OIG. W tym względzie UER, interwenient po stronie

Komisji, słusznie podkreśla znaczenie, jakie dla zachowania wolności wypowiedzi ma niezależność redaktorska publicznych usług nadawczych od władz publicznych, wolność wypowiedzi, którą art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, proklamowanej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. (Dz.U. C 364, s. 1) i art. 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. definiują jako „wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe”.

119 Co się tyczy kwestii, że Komisja niesłusznie trzymała się definicji misji publicznej TV 2 w wersji zawartej w ustawie w sprawie nadawania w brzmieniu obowiązującym w 2000 r., Sąd uważa, że nic nie wskazuje na to, aby definicja użyta przez Komisję w motywie 15 zaskarżonej decyzji, pochodząca w rzeczywistości z ustawy w sprawie nadawania w wersji skonsolidowanej opublikowanej pod nr 203 w dniu 22 marca 2001 r., nie oddawała we właściwy sposób obowiązków świadczenia usług publicznych ciążących na TV 2 także przez część okresu objętego dochodzeniem sprzed 2000 r. Wręcz przeciwnie, zarówno ta definicja, jak i definicja stosowana wcześniej (zawarta w ustawie o nadawaniu w wersji skonsolidowanej opublikowanej pod nr 578 z dnia 24 czerwca 1994 r.), zawierają te same wymogi „jakości, uniwersalności i różnorodności”, będące zasadniczymi wymogami jakościowymi publicznych usług nadawczych powierzonych TV 2. Co więcej, wspólną cechą tych dwóch definicji jest to, że obydwie stanowią, iż to całość działalności nadawczej TV 2 jest objęta powyższymi wymogami.

120 Jeśli chodzi o zarzut skarżących wywodzony z tego, że definicja usług publicznych świadczonych przez TV 2 nie jest dopuszczalna, albowiem nie różni się od obowiązków nałożonych przez prawo na nadawców komercyjnych, należy stwierdzić, że w motywie 87 zaskarżonej decyzji Komisja zauważa, iż trzeba dokonać rozróżnienia między przesłankami udzielenia zezwolenia, jakie komercyjna spółka telewizyjna musi spełnić w imię interesu ogólnego, a powierzeniem przez państwo misji w interesie ogólnym

przedsiębiorstwu publicznemu lub prywatnemu. Oczywiście jest, że TV 2 została powierzona taka właśnie misja i że wykracza ona poza obowiązki nałożone przez prawo duńskie na wszystkich nadawców komercyjnych. Nadto Komisja wyjaśnia, że spośród skarżących jedynie SBS A/S podlega prawu duńskiemu, a zatem może powoływać się na ten argument, zaś SBS Ltd i Viasat wykonują swą działalność na podstawie zezwolenia brytyjskiego, czyli nie podlegają przepisom prawa duńskiego.

121 Trybunał sądzi, że te stwierdzenia Komisji są prawdziwe. O ile bowiem SBS A/S jako nadawca podlegający prawu duńskiemu mogła być, w zamian za zezwolenie na nadawanie, obciążona pewnymi obowiązkami, o których mowa w motywie 18 zaskarżonej decyzji, ustanowionymi w interesie ogólnym, takimi jak obowiązek nadawania audycji lokalnych przez co najmniej godzinę dziennie i nadawania znacznej części audycji w języku duńskim lub dla obywateli duńskich, o tyle obowiązki te nie są porównywalne z obowiązkami usług publicznych nałożonymi na TV 2. Te ostatnie bowiem obejmują dostarczanie całości społeczeństwa duńskiego zróżnicowanej oferty programowej, spełniającej wymogi jakości, wszechstronności i różnorodności. Obowiązki te stanowią podstawę działalności telewizyjnej TV 2 w całości, przez co są bardziej wiążące niż obowiązki minimalne przewidziane w prawie duńskim przy udzielaniu zezwolenia na nadawanie. Dlatego słusznie w motywie 87 zaskarżonej decyzji Komisja oddaliła zarzut skarżących wywodzony w istocie z naruszenia zasady równego traktowania.

122 Także argument wywodzony z faktu, że TV 2 nie powinna mieć statusu kanału świadczącego usługi publiczne, ponieważ jej oferta programowa nie różni się od oferty kanałów komercyjnych, i że Komisja powinna była przeprowadzić analizę porównawczą oferty programowej TV 2 i ofert kanałów komercyjnych, należy odrzucić.

123 Uwzględnienie tego argumentu, a tym samym uzależnienie, poprzez analizę porównawczą ofert programowych, definicji usług nadawczych świadczonych w OIG od zakresu oferty programowej nadawców komercyjnych, prowadziłoby do pozbawienia państw członkowskich ich uprawnień do określania usług publicznych. W ostatecznym rozrachunku bowiem definicja usług świadczonych w OIG zależałaby od nadawców komercyjnych i od ich decyzji o nadawaniu pewnych programów bądź też nie. Jak słusznie zauważa TV 2 A/S, przy określaniu misji publicznych usług nadawczych państwa członkowskie nie mogą być ograniczane przez działalność kanałów telewizji komercyjnej.

124 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżący nie dowiedli, jakoby Komisja niesłusznie uznała, że szeroka i jakościowa definicja usług nadawania świadczonych przez TV 2 w OIG nie była oczywiście błędna, a zatem mogła zostać przyjęta.

125 Dlatego pierwszy zarzut skargi w sprawie T-329/04 i drugi zarzut skargi w sprawie T-336/04 podlegają oddaleniu.

126 Sąd uważa, że należy następnie zbadać zarzuty pierwszy i drugi skarg w sprawach T-309/04 i T-317/04, z których pierwszy jest wywodzony z naruszenia prawa do obrony, a drugi z naruszenia art. 87 ust. 2 WE z tego względu, iż wpływy z opłat abonamentowych oraz wpływy z reklam przekazane TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2 nie stanowią zasobów państwowych.

W przedmiocie pierwszego zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04 wywodzonego z naruszenia prawa do obrony

— Argumenty stron

¹²⁷ Królestwo Danii i TV 2 A/S podnoszą w istocie, że w zaskarżonej decyzji Komisja zajęła stanowisko w kwestiach, o których nie było mowy w decyzji o wszczęciu postępowania, że gdyby nie miało miejsce owo naruszenie prawa do obrony, zaskarżona decyzja byłaby inna i że szereg szczególnych okoliczności powinien był skłonić Komisję do większej jasności w decyzji o wszczęciu postępowania.

¹²⁸ Po pierwsze, decyzja o wszczęciu postępowania określiła, ich zdaniem, przedmiot formalnego postępowania wyjaśniającego jako zbadanie, czy podnoszona nadpłata pomocy została rzeczywiście wykorzystana, w okresie objętym dochodzeniem, na krzyżowe subsydiowanie działalności handlowej TV 2. Decyzja o wszczęciu postępowania w żaden sposób nie powołała się na zasadę prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej jako na okoliczność prawnie istotną. Co więcej, decyzję tę należało rozumieć w ten sposób, że Komisja nie miała zamiaru przeprowadzania szczególnego badania poszanowania powyższej zasady. Dlatego jej treść nie uzasadniała przedstawiania szczegółowej argumentacji na temat tego, czy zasada prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej była przestrzegana w zakresie rzekomej nadpłaty pomocy. Tymczasem w zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła swoje stanowisko w kwestii tego, czy Królestwo Danii zachowało się jak prywatny inwestor w gospodarce rynkowej.

¹²⁹ Po drugie, twierdzi się, że Komisja inaczej oceniłaby sprawę, gdyby Królestwo Danii miało możliwość przedstawienia swych uwag i stosowanych dokumentów. W uzasad-

nieniu zaskarżonej decyzji mowa jest bowiem właśnie o niewystarczających dowodach przedstawionych przez Królestwo Danii na okoliczność poszanowania zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej.

130 Po trzecie, Komisja nie twierdziła nigdy, że nadpłata przez organ publiczny pomocy z tytułu kosztów usług publicznych bez faktycznego istnienia krzyżowego subsydiowania może sama w sobie stanowić pomoc państwa sprzeczną z traktatem. To nie wynika także z komunikatu w sprawie nadawania, zgodnie z którym nadpłata pomocy staje się problemem jedynie wtedy, gdy mamy do czynienia z krzyżowym subsydiowaniem działalności handlowej (pkt 58 tego komunikatu) lub gdy wywierany jest inny rodzaj wpływu na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty [pkt 29 ppkt iii)]. Przebieg zdarzeń poprzedzający wydanie decyzji o wszczęciu postępowania sugerował Królestwu Danii, że nadwyżka pomocy jako taka nie była uważana sama w sobie za problem.

131 Ze swej strony TV 2 zauważa, że to, czy przedstawiła ona uwagi w odpowiedzi na decyzję o wszczęciu postępowania, czy też nie, jest pozbawione znaczenia z punktu widzenia prawa do obrony. Jako osoba zainteresowana, a tym bardziej osoba bezpośrednio dotknięta negatywną decyzją, ma ona bowiem ewidentny i uzasadniony interes prawny w tym, aby strzec przestrzegania ram określonych w decyzji o wszczęciu postępowania.

132 Komisja, popierana co do istoty w sprawie T-309/04 przez SBS, przypomina po pierwsze, że decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie musi zawierać wyczerpującej i szczegółowej opinii na temat sprawy. Poza tym decyzja o wszczęciu postępowania zawiera wyczerpujący opis kwestii związanych zarówno z nadpłatą pomocy w stosunku do kosztów usług publicznych, jak i ze stosowaniem zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej. Nadto samo Królestwo Danii wcale nie zrozumiało tej decyzji w ten sposób, że dochodzenie będzie dotyczyło wyłącznie subsydiowania krzyżowego.

133 Co się tyczy TV 2 A/S, ponieważ spółka ta nie przedstawiła uwag w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, a zatem nie można uznać, iż naruszone zostało jej prawo do obrony.

134 Po drugie, Komisja nie zgadza się z tym, że okoliczności dotyczące poszanowania zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej, na które powołuje się w swej skardze Królestwo Danii, doprowadziłyby do odmiennego wniosku niż ten, do jakiego doszła ona w zaskarżonej decyzji.

135 Po trzecie, w kwestii podnoszonych szczególnych okoliczności, Komisja zauważa, że podwójna rola władz duńskich jako organu publicznego i jako rzekomego inwestora oznacza dokonanie rozróżnienia w zakresie stosowania zasad dotyczących pomocy państwa. Zasady te są odmienne w zależności od tego, czy są stosowane do państwa jako „władzy publicznej”, czy do państwa jako inwestora. Komunikat w sprawie nadawania zawiera wskazania jedynie w kwestii rekompensaty obowiązków związanych ze świadczeniem usług publicznych, nie zaś w kwestii inwestycji państwa w przedsiębiorstwo publiczne na warunkach rynkowych. W przypadku wynagradzania usług publicznych punkt wyjścia stanowi założenie, że mamy do czynienia z pomocą państwa. Komisja bada zatem, czy znajduje zastosowanie odstępstwo z art. 86 ust. 2 WE. W przypadku inwestycji w przedsiębiorstwa publiczne głównym zadaniem Komisji jest ocena, czy działanie państwa można przyrównać do działania inwestora prywatnego w warunkach gospodarki rynkowej.

— Ocena Sądu

136 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, poszanowanie prawa do obrony w każdym postępowaniu wszczętym w stosunku do danej osoby, które może zakończyć się wydaniem aktu dla niej niekorzystnego, stanowi podstawową zasadę prawa wspólno-

towego i winno być przestrzegane nawet wtedy, gdy brak jest szczegółowych uregulowań (zob. wyroki Trybunału z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 234/84 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. 2263, pkt 27; z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-301/87 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-307, pkt 29; z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-959, pkt 46, oraz z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-288/96 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-8237, pkt 99, oraz przywołane tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach połączonych T-228/99 i T-233/99 Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Komisji, Rec. s. II-435, pkt 121). Zasada ta wymaga, aby osoba, przeciwko której Komisja wszczęła postępowanie administracyjne, miała możliwość skutecznego przedstawienia w toku owego postępowania swojego punktu widzenia odnośnie do prawdziwości i znaczenia zarzucanych faktów i okoliczności i odnośnie do dokumentów zebranych przez Komisję na poparcie jej zarzutów dotyczących istnienia naruszenia prawa wspólnotowego (ww. wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 27).

137 Odnośnie do praw przedsiębiorców korzystających z pomocy państwa należy stwierdzić, że postępowanie administracyjne w sprawie pomocy państwa wszczyna się wyłącznie przeciwko danemu państwu członkowskiemu (wyrok Trybunału z dnia 24 września 2002 r. w sprawach połączonych C-74/00 P i C-75/00 P Falck i Acciaierie di Bolzano przeciwko Komisji, Rec. s. I-7869, pkt 81). Przedsiębiorstwa będące beneficjentami tej pomocy uważane są w tym postępowaniu wyłącznie za zainteresowanych (ww. w pkt 136 wyrok w sprawach połączonych Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Komisji, pkt 122). Wynika z tego, że zainteresowani, jak w tym przypadku TV 2 A/S — nie mając bynajmniej możliwości powoływania się na prawo do obrony przysługujące osobom, względem których postępowanie się toczy — uprawnieni są jedynie do wzięcia udziału w postępowaniu w takim zakresie, jaki wynika z okoliczności danej sprawy [ww. wyrok w sprawie Falck i Acciaierie di Bolzano przeciwko Komisji, pkt 83; wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawach połączonych T-371/94 i T-394/94 British Midland Airways przeciwko Komisji, Rec. s. II-2405, pkt 60 oraz z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie T-354/99 Kuwait Petroleum (Niderlandy) przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1475, pkt 80].

138 Wypada nadto przypomnieć, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1), gdy Komisja decyduje o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, decyzja o wszczęciu może ograniczyć się do podsumowania odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, wstępnej oceny Komisji w przedmiocie środka państwowego mającej na celu ustalenie, czy ma on charakter pomocy

i przedstawienia powodów, które wzbudzają wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem (wyrok Sądu z dnia 23 października 2002 r. w sprawach połączonych T-269/99, T-271/99 i T-272/99 *Diputación Foral de Guipúzcoa i in. przeciwko Komisji*, Rec. s. II-4217, pkt 104).

¹³⁹ W ten sposób decyzja o wszczęciu postępowania musi umożliwić zainteresowanym skuteczne wzięcie udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, w trakcie którego będą mieli możliwość przedstawienia swych argumentów. W tym celu wystarczy, aby zainteresowani znali rozumowanie, które doprowadziło Komisję do wstępnego uznania, że badany środek może stanowić nową pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem (wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2002 r. w sprawach połączonych T-195/01 i T-207/01 *Government of Gibraltar przeciwko Komisji*, Rec. s. II-2309, pkt 138, oraz ww. w pkt 138 wyrok w sprawie *Diputación Foral de Guipúzcoa i in. przeciwko Komisji*, pkt 105).

¹⁴⁰ Nawet abstrahując od kwestii tego, czy powołane przez Królestwo Danii i TV 2 poszanowanie zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej ma znaczenie przy dokonywaniu oceny finansowania usług publicznych przez państwo z punktu widzenia pomocy państwa, Sąd uważa, że decyzji o wszczęciu postępowania nie można interpretować jako sugerującej skarżącym, że nadmierna pomoc jest problematyczna w odniesieniu do zakazu pomocy państwa jedynie w przypadku subsydiów krzyżowych, a tym samym jako skłaniającej je do rezygnacji z dalszego rozwijania argumentacji opartej na poszanowaniu zasady inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej.

¹⁴¹ Przeciwnie, w pkt 54 decyzji o wszczęciu postępowania Komisja, powołując się na wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-53/00 *Ferring*, Rec. s. I-9067, pkt 27, stwierdza, że kwalifikacja prawna pomocy państwa jako finansowania mającego na celu pokrycie kosztów obowiązków świadczenia usług publicznych zależy od tego, czy świadczenie wzajemne przewyższa koszty dodatkowe netto, z jakimi wiąże się wykonywanie tej misji. Komisja dodaje, że jeśli pomoc pozostaje w rozsądnym stosunku

do kosztów netto misji usług publicznych, oznacza to, że żadna rzeczywista korzyść nie została przyznana TV 2 w porównaniu z jej konkurentami. Podobne stwierdzenia Komisja zawarła dalej w innych miejscach decyzji o wszczęciu postępowania (zob. pkt 62, 63, 79 i 83 tej decyzji).

¹⁴² Co się tyczy okoliczności, że w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, iż do jej zadań należało zbadanie, czy subsydiowanie krzyżowe miało miejsce w okresie objętym dochodzeniem (zob. pkt 68 decyzji o wszczęciu postępowania), nie można jej interpretować jako dającej wyraz temu, iż w braku takiego subsydiowania krzyżowego nie będzie mowy o pomocy państwa. Ta uwaga Komisji znajduje wyjaśnienie w fakcie, że z jej punktu widzenia jest rzeczą naturalną, iż w ramach następczego badania spornych środków zastanawiała się ona, czy środki te rzeczywiście posłużyły jako subsydia krzyżowe w okresie objętym dochodzeniem.

¹⁴³ Ponadto, jeszcze raz z zastrzeżeniem kwestii znaczenia poszanowania zasady inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej dla oceny państwowego finansowania usług publicznych z punktu widzenia zasad w dziedzinie pomocy państwa, wbrew twierdzeniom Królestwa Danii, z decyzji o wszczęciu postępowania (pkt 71 ostatnie zdanie) nie można wywieść, jakoby Komisja dała wyraz braku intencji przeprowadzania badania w przedmiocie poszanowania zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej. W rzeczy samej bowiem, we wspomnianym pkt 71 ostatnie zdanie Komisja ograniczyła się do opisanie argumentacji władz duńskich, w myśl której działały one jak prywatny inwestor w warunkach gospodarki rynkowej.

¹⁴⁴ Z powyższych rozważań wynika, że niesłusznie Królestwo Danii twierdzi, iż decyzja o wszczęciu postępowania skłoniła je do zaniechania dalszego rozwijania, na etapie formalnego postępowania wyjaśniającego, argumentacji wywodzonej z poszanowania zasady prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej, zgodnie z którą działało ono

w stosunku do TV 2 właśnie jak prywatny inwestor w warunkach gospodarki rynkowej. Z tych samych względów niesłusznie twierdzi TV 2, że w postępowaniu formalnym Komisja wyszła poza ramy badania określone w decyzji o wszczęciu postępowania.

145 Żadna wreszcie szczególna okoliczność nie nakłada na Komisję obowiązku większej zrozumiałości w stosunku do wyjaśnienia, jakie zawarła ona w decyzji o wszczęciu postępowania. W tym względzie, wbrew twierdzeniom Królestwa Danii, z komunikatu w sprawie nadawania wcale nie wynika, że nadpłata pomocy ze swej natury stanowi problem jedynie w przypadku zaistnienia subsydiowania krzyżowego.

146 W tych okolicznościach, z których wynika, że ani prawo do obrony Królestwa Danii, ani węższe uprawnienia TV 2 A/S związane ze statusem osoby zainteresowanej, nie zostały naruszone, należy oddalić niniejszy zarzut.

W przedmiocie drugiego zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04, wywodzonego z naruszenia art. 87 ust. 1 WE z tego względu, iż zarówno środki pochodzące z opłat abonamentowych, jak i z wpływów z reklam, przekazane TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2, nie stanowią zasobów państwa

— Argumenty stron

147 Królestwo Danii i TV 2 A/S, popierana przez UER, twierdzą, że podnoszona nadwyżka pomocy nie może być uznana za pomoc państwa, albowiem jest ona finansowana ze

środków pochodzących z opłat abonamentowych i wpływów z reklam przekazywanych, do roku 1997, za pośrednictwem funduszu TV 2 (zwanych dalej „wpływami z reklam za okres 1995–1996”).

148 Jeśli chodzi o opłaty abonamentowe, to są one dokonywane przez użytkowników, a zatem nie stanowią środków pochodzących z zasobów państwa. Powinny być one uznane za częściową rekompensatę wpłacaną przez użytkowników w zamian za prawo do odbioru TV 2 podobne do opłat wpłacanych celem odbioru telewizji kablowej. Ich zdaniem nie zmienia niczego fakt, iż obowiązek uiszczania opłaty uprawniającej do odbioru TV 2 ma charakter ustawowy.

149 Podobnie bez znaczenia pozostaje fakt, że opłaty są pobierane przez DR i że do 1997 r. pochodzące z nich środki były przekazywane za pośrednictwem Funduszu TV 2. Działo się tak bowiem z przyczyn czysto administracyjnych.

150 Okoliczność, że wpływy z opłat abonamentowych nie stanowią środków pochodzących z zasobów państwa ani pomocy państwa, tym bardziej tyczy się przekazywania środków pochodzących z wpływów z reklam za okres 1995–1996.

151 Wpływów z opłat abonamentowych i wpływów z reklam za okres 1995–1996 przekazanych TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2 nie można uznać za poddane kontroli publicznej, ponieważ z chwilą, gdy zostaje określona wysokość opłaty i zostaje podjęta decyzja w przedmiocie podziału między DR a TV 2 środków pochodzących z opłat abonamentowych, duński minister kultury traci kontrolę nad tymi środkami

i nie może przeznaczyć ich na inne cele. Innymi słowy, wpływ z opłat abonamentowych są od tej chwili przeznaczone na finansowanie działalności DR lub TV 2, w zależności od sytuacji.

152 Komisja, popierana w sprawie T-309/04 przez SBS, zauważa tytułem wstępu, że nie ulega wątpliwości, iż to minister kultury ustala wysokość opłaty abonamentowej należnej z tytułu posiadania odbiorników radiowych i telewizyjnych w Danii. Opłata ta jest pobierana przez DR, a następnie na mocy decyzji ministra kultury uzyskane z niej środki są dzielone między DR a TV 2 zgodnie z umową o mediach zawartą z parlamentem duńskim (motyw 22 zaskarżonej decyzji). Minister kultury określa między innymi powstanie i wygaśnięcie zobowiązania uiszczenia opłaty abonamentowej, zaś opłaty wymagalne mogą być pobierane w trybie zajęcia środków z wynagrodzenia za pracę (motyw 23 zaskarżonej decyzji). Do 1997 r. TV 2 otrzymywała środki finansowe za pośrednictwem Funduszu TV 2 będącego podmiotem utworzonym przez państwo w celu zapewnienia TV 2 dochodu.

153 Zdaniem Komisji, środki finansowe należy uznać za zasoby państwa, jeśli podlegają one kontroli publicznej, a przez to pozostają w gestii władz krajowych. Jeśli chodzi o TV 2, kwota opłat abonamentowych przekazywana temu nadawcy jest ustalana przez ministra kultury. W kwestii definicji zasobów państwa elementem wspólnym przewijającym się w orzecznictwie Trybunału jest badanie przez sąd wspólnotowy, czy dane środki podlegają kontroli państwa. Z powyższego wynika również, że państwo czuwa nad pobraniem opłat abonamentowych oraz nad przymusowym egzekwowaniem wynikających z nich wierzytelności. Obowiązek uiszczenia opłaty abonamentowej ciąży na wszystkich posiadaczach odbiorników telewizyjnych lub radiowych bez względu na to, czy odbierają oni programy DR lub TV 2, czy też nie. Dlatego obowiązek ten odróżnia się od innych obowiązków zapłaty takich jak te wynikające z abonamentu telewizyj kablowej.

154 Komisja stwierdza, że brak jest stosunku umownego między TV 2 a poszczególnymi osobami uiszczającymi opłaty abonamentowe. Dlatego też system opłat abonamentowych nie jest porównywalny z sytuacją, która doprowadziła do wydania wyroku Trybunału z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. s. I-2099.

— Ocena Sądu

- 155 Zgodnie z ustalonym orzecnictwem, aby pomoc mogła zostać zakwalifikowana jako pomoc państwa, muszą zostać spełnione wszystkie przesłanki określone w art. 87 ust. 1 WE (ww. w pkt 136 wyrok Trybunału z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 25; wyroki Trybunału z dnia 14 września 1994 r. w sprawach połączonych od C-278/92 do C-280/92 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-4103, pkt 20, i z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-4397, pkt 68).
- 156 Objęta ustanowionym w art. 87 ust. 1 WE zakazem pomoc państwa musi spełnić następujące przesłanki: po pierwsze, musi mieć miejsce interwencja państwa lub musi być ona przyznana przy użyciu zasobów państwowych; po drugie, interwencja ta musi być w stanie wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi; po trzecie, musi przyznawać beneficjentowi korzyść; po czwarte, musi zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji.
- 157 Niniejszy zarzut dotyczy pierwszej z tych przesłanek, zgodnie z którą aby korzyści mogły zostać uznane za pomoc w rozumieniu przepisu art. 87 ust. 1 WE, konieczne jest, aby po pierwsze, zostały one przyznane bezpośrednio lub pośrednio z zasobów państwowych oraz po drugie, można je było przypisać państwu (ww. w pkt 155 wyrok w sprawie Francja przeciwko Komisji, pkt 24; ww. w pkt 102 wyrok w sprawie GEMO, pkt 24, oraz wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-345/02 Pearle i in., Zb.Orz. s. I-7139, pkt 36).
- 158 Po pierwsze, jeśli chodzi o opłaty abonamentowe, z zaskarżonej decyzji wynika bezspornie, że wysokość opłaty jest ustalana przez władze duńskie (motyw 22), że obowiązek jej zapłaty nie wynika ze stosunku umownego między TV 2 a dłużnikiem, lecz wynika z samego posiadania odbiornika telewizyjnego lub radiowego (motywy 22 i 59), że w odpowiednich przypadkach egzekwowanie opłaty przeprowadza się według

przepisów regulujących pobór podatków (motyw 23) i wreszcie, że to władze duńskie decydują o tym, jaka część wpływów z opłat abonamentowych zostanie przekazana TV 2 (motyw 59).

159 Z powyższego wynika, że środki pochodzące z opłat abonamentowych są w dyspozycji i pod kontrolą władz duńskich, a tym samym stanowią zasoby państwowe.

160 Po drugie, w odniesieniu do wpływów z reklam, Sąd stwierdza, że przeciw Królestwa Danii i TV 2 dotyczy jedynie wpływów z reklam za okres 1995–1996, w których to latach jako jedynych, w przeciwieństwie do późniejszego okresu, przestrzenie reklamowe TV 2 nie były sprzedawane przez samą TV 2, lecz przez spółkę zewnętrzną (TV 2 Reklame A/S), i w czasie których wpływy z tej sprzedaży były przekazywane TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2 (zob. motyw 24 zaskarżonej decyzji).

161 Sąd stwierdza przede wszystkim, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie odróżnia wpływów z reklam za okres 1995–1996 od opłaty abonamentowej.

162 W rzeczy samej, mimo iż Komisja wyraźnie dokonuje rozróżnienia na wpływy z reklam w ujęciu ogólnym i opłaty abonamentowe (zob. motywy 10 i 17 zaskarżonej decyzji) i pokrótce odnosi się do sposobu sprzedawania przestrzeni reklamowych TV 2 w latach 1995–1996 (zob. motyw 24 zaskarżonej decyzji), wszak w praktyce miesza ona wpływy

z reklam za okres 1995–1996 z opłatami abonamentowymi. W ten sposób w motywie 21 zaskarżonej decyzji 4067,7 mln DKK, które Komisja kwalifikuje jako „środki z opłat abonamentowych”, zawierają w sobie w rzeczywistości wpływy z reklam za okres 1995–1996. To znajduje potwierdzenie w tabeli 1 w motywie 107 zaskarżonej decyzji, w której wpływy z reklam za okres 1995–1996 pojawiają się nie w rubryce tabeli zatytułowanej „Dochody z reklamy netto”, lecz są wpisane w rubryce zatytułowanej „Opłaty abonamentowe/Fundusz TV 2” w całkowitej wysokości 467,7 mln DKK.

163 Sąd stwierdza ponadto, że owemu faktycznemu wmieszaniu kwot z wpływów z reklam za okres 1995–1996 do kwot pochodzących z opłat abonamentowych — wmieszaniu nieznajdującemu a priori żadnego wyjaśnienia, wzięwszy pod uwagę odmienny charakter tych dwóch trybów finansowania — nie towarzyszy żadne szczególne uzasadnienie w przedmiocie owych wpływów z reklam, w części zaskarżonej decyzji poświęconej kwalifikacji jako zasobów państwowych bądź też nie, poszczególnych środków przyjętych przez Królestwo Danii na korzyść TV 2 (motywy 57–68).

164 O ile bowiem w tej części zaskarżonej decyzji Komisja bada kwestię, czy opłaty abonamentowe (motywy 57–60) lub przekazanie środków przeprowadzone w momencie likwidacji Funduszu TV 2 w 1997 r. (motyw 61 zdanie drugie) angażują zasoby państwowe, o tyle nie wspomina ona nic o kwestii wpływów z reklam za okres 1995–1996.

165 Nadto Sąd uważa, że motyw 24 zaskarżonej decyzji nie może być uznany za wystarczające uzasadnienie faktycznego wmieszania wpływów z reklam za okres 1995–1996 do opłat abonamentowych. Mając bowiem zasadniczo na względzie różnicę charakteru między wpływami z reklam i wpływami z opłat za abonament radiowo-telewizyjny, a także fakt, że mamy to do czynienia ze sprzedażą nie dowolnych przestrzeni reklamowych, lecz przestrzeni reklamowych TV 2 oraz wreszcie fakt, że wpływy z reklam za okres 1995–1996 były zawsze znacznie niższe niż potrzeby usług publicznych, nie można wykluczyć, że te wpływy z reklam były w rzeczywistości od razu

kupowane od TV 2 i że ich przepływ przez Fundusz TV 2 był jedynie trybem administracyjnym, który nie przekładał się na realną kontrolę tych kwot przez Królestwo Danii.

¹⁶⁶ Trybunał stwierdza nadto, że w fazie skargi przed Sądem, choć Komisja szczegółowo broni tezy o charakterze zasobów państwowych opłat abonamentowych, nalegając w szczególności na brak stosunku umownego jako podstawy wpłat opłaty dokonywanych przez posiadaczy odbiorników telewizyjnych, wszak nie odnosi się ona do szczególnej kwestii wpływów z reklam za okres 1995–1996, przez co nie dostarcza żadnych argumentów pozwalających na odparcie krytyki skarżących opartej na czysto umownym charakterze tych wpływów.

¹⁶⁷ Z powyższych rozważań wynika zatem, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia w zakresie faktycznego uznania wpływów z reklam za okres 1995–1996 za zasoby państwowe. W tych okolicznościach należy uwzględnić w części niniejszy zarzut w zakresie, w jakim dotyczy on wpływów z reklam za okres 1995–1996, a tym samym stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w części, w jakiej włącza ona te wpływy do zasobów państwowych.

¹⁶⁸ Sąd uważa, że w następnej kolejności należy przeanalizować zarzut podniesiony przez Królestwo Danii i TV 2 A/S w szczególności w ramach piątego, szóstego i siódmego zarzutu odwoławczego w sprawach T-309/04 i T-317/04, wywodzony w istocie z faktu, że zaskarżona decyzja opiera się na niewystarczającym uzasadnieniu wynikającym z oczywiście niewystarczającego zbadania okoliczności, w jakich TV 2 była finansowana przez Królestwo Danii w okresie objętym dochodzeniem, co w konsekwencji doprowadziło Komisję do błędnego wniosku o istnieniu pomocy państwa.

W przedmiocie zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04 wywodzonego z niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynikającego z uchybienia przez Komisję obowiązku zbadania sprawy

— Argumenty stron

¹⁶⁹ Królestwo Danii i TV 2 A/S twierdzą, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona z tego powodu, że Komisja nie zbadała w sposób rzetelny kwestii, czy w tym konkretnym przypadku TV 2 skorzystało w latach 1995–2002 z dofinansowania proporcjonalnego do potrzeb usług publicznych. Przytaczają oni dowody na poparcie tezy, zgodnie z którą w okresie objętym dochodzeniem owo dofinansowanie było w sposób obiektywny, przejrzysty i racjonalny ustalane i utrzymywane na poziomie proporcjonalnym do potrzeb usług publicznych.

¹⁷⁰ Na tę okoliczność Królestwo Danii przywołuje prace przygotowawcze do ustawy z 1986 r. powołującej do życia TV 2 oraz przedstawia oszacowanie przychodów i wydatków TV 2, które było załączone do rzeczonych prac przygotowawczych.

¹⁷¹ TV 2 A/S twierdzi, że wysokość rekompensaty, jakiej potrzebuje TV 2, jest ustalana przez ministra kultury w porozumieniu z komisją finansów parlamentu duńskiego, a zatem pod ścisłą kontrolą parlamentarną, w ramach czteroletnich umów zwanych umowami o mediach, i na podstawie dokładnych analiz ekonomicznych. Owe dokładne analizy ekonomiczne były przeprowadzone odpowiednio w 1995 r. i w 1999 r. przez spółkę audytorską KPMG wspólnie z czuwającą nad przebiegiem prac grupą ekspertów, w której skład wchodził konkurenci TV 2 (zwane dalej „analizami ekonomicznymi 1995/1999”).

172 Przedmiotem powyższych analiz ekonomicznych było właśnie umożliwienie ustalenia tej części wpływów z opłat abonamentowych, którą należało przekazać TV 2 z tytułu jej obowiązków świadczenia usług publicznych, wynikających z nich potrzeb finansowych i oceny potencjalnych zasobów tego nadawcy pochodzących z emisji reklam telewizyjnych oraz innych przychodów. Nadto wysokość opłat abonamentowych i część należna TV 2 były ustalane na podstawie założenia utrzymania w przyszłości ze strony państwa ulg w formie między innymi zaniechania pobierania odsetek i ulg podatkowych, o których mowa w motywie 110 zaskarżonej decyzji.

173 Analizy ekonomiczne 1995/1999, które wraz z rocznymi sprawozdaniami finansowymi TV 2 były przedmiotem publikacji, zostały załączone do uwag Królestwa Danii z dnia 24 marca 2003 r. przedstawionych w odpowiedzi na decyzję o wszczęciu postępowania.

174 Dwie umowy o mediach obowiązujące w okresie objętym dochodzeniem (1995 r. i 1999 r.) opierały się właśnie na dogłębnych analizach ekonomicznych. Przedstawiając owe analizy ekonomiczne w toku postępowania formalnego, Królestwo Danii udokumentowało Komisji obliczenia finansowe leżące u podstaw poszczególnych umów o mediach w okresie objętym dochodzeniem.

175 Królestwo Danii i TV 2 A/S powołują się na dochodzenie i zalecenie rigsrevisionen (duńskiego trybunału obrachunkowego) za rok 1994–1995, skierowane do rządu duńskiego w przedmiocie stworzenia kapitału własnego TV 2 i wynikających stąd zmian statutu TV 2. Przypominają oni również sprawozdanie ministra finansów z dnia 2 sierpnia 1995 r. przygotowane na wniosek państwowej izby kontroli oraz to, co w jego wyniku uczyniło Królestwo Danii, a mianowicie wprowadzenie w 1997 r. zmian do statutu TV 2 ustanawiających obowiązek utworzenia własnego kapitału w minimalnej wysokości 200 mln DKK.

176 Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, z których wynikałoby, że finansowanie TV 2 i ustanowienie własnego kapitału w okresie objętym dochodzeniem były określane w sposób ekonomicznie racjonalny i proporcjonalnie do potrzeb usług publicznych, w braku szczegółowej analizy w tym przedmiocie przy podejmowaniu zaskarżonej decyzji należy uznać podstawę i uzasadnienie tej decyzji za niewystarczające.

177 W odpowiedzi na twierdzenie Komisji, że wprowadzie znała ona powyższe okoliczności, ale uznała, że nie stanowią one dowodu na to, że nadwyżka pomocy zgromadzona na rachunku TV 2 stanowiła rezerwę utrzymywaną dla umożliwienia TV 2 zaspokajania potrzeb usług publicznych i proporcjonalną do tych potrzeb, Królestwo Danii i TV 2 stwierdzają, że okolicznością przesądzającą stanowi jednak fakt, że wszystkie te informacje zostały przesłane Komisji w toku postępowania formalnego, że Komisja nie zajęła stanowiska w ich zakresie w zaskarżonej decyzji lub wypowiedziała się w sposób niepełny i nieprecyzyjny. Zaskarżona decyzja przyjmuje za podstawę okoliczności formalne i nie zawiera żadnej analizy ekonomicznej w kwestii tego, czy i w jakim zakresie kapitał własny utworzony w ramach TV 2 przekracza to, co jest konieczne do wypełnienia jej misji publicznej oraz, w razie potrzeby, czy jest on sprzeczny z interesem ogółu. W ten sposób uzasadnienie i podstawa zaskarżonej decyzji są ich zdaniem merytorycznie wadliwe.

— Ocena Sądu

178 Po pierwsze, w odniesieniu do zakresu obowiązku uzasadnienia, należy przypomnieć, że uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru przywołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji

mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 63, oraz przytoczone tam orzecznictwo).

179 Należy ponadto podkreślić, że w przypadku gdy Komisji przysługuje swobodne uznanie umożliwiające wykonywanie jej zadań, przestrzeganie gwarancji zapewnionych we wspólnotowym porządku prawnym w odniesieniu do postępowania administracyjnego nabiera podstawowego znaczenia. Do gwarancji tych należą, między innymi, obowiązek rozpatrzenia przez właściwą instytucję w sposób rzetelny i bezstronny wszystkich elementów istotnych w danej sprawie oraz obowiązek wystarczającego uzasadnienia swoich decyzji (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14).

180 Ponadto, chociaż Komisja w uzasadnieniu decyzji podejmowanych przez siebie w celu zapewnienia stosowania reguł konkurencji nie jest zobowiązana do rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, które doprowadziły do wydania takiej decyzji, to jednak na podstawie art. 253 WE jest ona zobowiązana do wskazania przynajmniej tych faktów i względów, które są rozstrzygające dla struktury jej decyzji, umożliwiając tym samym sądowi wspólnotowemu oraz zainteresowanym stronom poznanie warunków zastosowania przez nią postanowień traktatu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawach połączonych T-374/94, T-375/94, T-384/94 i T-388/94 European Night Services i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-3141, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo).

181 Z orzecznictwa wynika również, że z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, uzasadnienie decyzji powinno znajdować się w jej głównej części i nie może zostać przedstawione po raz pierwszy i a posteriori przed sądem (zob. wyroki Sądu z dnia 2 lipca 1992 r. w sprawie T-61/89 Dansk Pelsdyravlerforening przeciwko Komisji, Rec. s. II-1931, pkt 131; z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-295/94 Buchmann przeciwko Komisji, Rec. s. II-813, pkt 171 oraz ww. w pkt 180 wyrok w sprawie European Night Services i in. przeciwko Komisji, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy bowiem przypomnieć, że zainteresowany powinien zostać poinformowany o uzasadnieniu w zasadzie w tym samym czasie co o niekorzystnej dla niego decyzji. Brak uzasadnienia nie może zostać uregulowany w ten sposób, że zainteresowany dowie się o uzasadnieniu decyzji w trakcie postępowania przed sądami wspólnotowymi (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 463; wyroki Sądu z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-16/91 Rendo i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1827, pkt 45, oraz z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-349/03 Corsica Ferries France przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2197, pkt 287).

182 W tym względzie należy przypomnieć, że sąd wspólnotowy, w ramach skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na podstawie art. 230 WE, jest zobowiązany do ograniczenia się do zbadania zgodności zaskarżonego aktu z prawem. Usuwanie ewentualnego braku uzasadnienia ani uzupełnianie wspomnianego uzasadnienia Komisji poprzez dodanie bądź zastąpienie elementów, które nie wynikają z samej zaskarżonej decyzji, nie jest zatem zadaniem Sądu (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 27 stycznia 1998 r. w sprawie T-67/94 Ladbroke Racine przeciwko Komisji, Rec. s. II-1, pkt 147 i 148; z dnia 15 września 1998 r. w sprawach połączonych T-126/96 i T-127/96 BFM i EFIM przeciwko Komisji, Rec. s. II-3437, pkt 81; z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie T-157/99 Griesel przeciwko Radzie, RecFP. s. I-A-151 i II-699, pkt 41, oraz ww. w pkt 181 wyrok w sprawie Corsica Ferries, pkt 58).

183 Po drugie, w odniesieniu do zakresu obowiązku zbadania ciążącego na Komisji w ramach kontroli pomocy państwa należy przypomnieć, że o ile w myśl zobowiązania do lojalnej współpracy przewidzianego w art. 10 WE państwo członkowskie ma

obowiązek współpracować z Komisją, dostarczając jej informacji pozwalających na zajęcie stanowiska w kwestii charakteru spornego środka jako pomocy państwa [zob. w kwestii obowiązku lojalnej współpracy wyroki Trybunału z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie C-457/00 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-6931, pkt 99, oraz z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie C-400/99 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3657, pkt 48; ww. w pkt 137 wyrok w sprawie Kuwait Petroleum (Niderlandy) przeciwko Komisji, pkt 67] i o ile na tym państwie członkowskim ciąży obowiązek dostarczenia w odpowiednim przypadku dowodów, że zostały spełnione przesłanki stosowania art. 86 ust. 2 WE (wyrok Trybunału z dnia 23 października 1997 r. w sprawie C-159/94 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-5815, pkt 94; wyrok Sądu z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd przeciwko Komisji, Rec. s. II-917, pkt 96), o tyle nie zmienia to faktu, że ze swej strony Komisja, w interesie dobrego stosowania podstawowych zasad traktatu dotyczących pomocy państwa, jest objęta obowiązkiem przeprowadzenia starannego i obiektywnego badania (zob. podobnie ww. w pkt 178 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 60–62; wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-54/99 max.mobil przeciwko Komisji, Rec. s. II-313, pkt 49, pierwsze dwa zdania niepodważone przez wyrok Trybunału z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie C-141/02 P Komisja przeciwko max.mobil, Zb.Orz. s. I-1283, oraz ww. w pkt 136 wyrok w sprawie Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Komisji, pkt 167), oraz że obowiązek ten wymaga od niej między innymi skrupulatnego zbadania informacji dostarczonych jej przez państwo członkowskie.

- 184 Należy ponadto przypomnieć, że w ramach skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, zgodność z prawem aktu wspólnotowego winna być oceniona z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dacie, w której akt został wydany. W szczególności złożone oceny dokonane przez Komisję winny być zbadane tylko w odniesieniu do tych elementów, którymi dysponowała ona w momencie ich dokonywania (wyrok Trybunału z dnia 7 lutego 1979 r. w sprawach połączonych 15/76 i 16/76 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. 321, pkt 7; ww. w pkt 136 wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 16; oraz wyrok z dnia 11 września 2003 r. w sprawie C-197/99 P Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-8461, pkt 86; ww. w pkt 137 wyrok w sprawach połączonych British Airways i in. przeciwko Komisji, pkt 81; ww. w pkt 182 wyrok w sprawach połączonych BFM i EFIM przeciwko Komisji, pkt 88 oraz wyrok Sądu z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych T-111/01 i T-133/01 Saxonia Edelmetalle i ZEMAG przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1579, pkt 67).

- 185 To właśnie w świetle tych zasad i uwag należy ocenić zarzuty Królestwa Danii i TV 2 A/S.

- 186 W tym względzie należy skoncentrować się na brzmieniu zaskarżonej decyzji we fragmentach dotyczących kwestii tego, czy Komisja dochowała obowiązku uzasadnienia i starannego badania sposobów finansowania TV 2 w okresie objętym dochodzeniem i proporcjonalności tego finansowania do potrzeb usług publicznych.
- 187 W części opisowej zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że TV 2 powstała w 1986 r. jako niezależna instytucja finansowana z pożyczek państwowych (motyw 11). Komisja wyjaśniła, że TV 2 jest finansowana z opłat abonamentowych i wpływów z reklam (motywy 10 i 17) oraz opisała procedurę ustalania wysokości opłat abonamentowych i jej podziału między DR i TV 2 (motyw 22).
- 188 W części zaskarżonej decyzji poświęconej ocenie prawnej Komisji instytucja ta zbadała kwestię przestrzegania w tym przypadku drugiej i czwartej przesłanki spośród czterech przesłanek wymienionych w pkt 88–93 wyroku Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Altmark” dotyczącym powyższych przesłanek, zwanych dalej „przesłankami Altmark”) (motyw 71).
- 189 Sąd przypomina, że zgodnie z pierwszą przesłanką Altmark „na przedsiębiorstwie będącym beneficjentem muszą faktycznie ciążyć zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych i zobowiązania te muszą być jasno określone” (ww. w pkt 188 wyrok w sprawie Altmark, pkt 89). Zgodnie z drugą przesłanką Altmark „parametry, na podstawie których obliczona jest rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób, tak aby nie powodowała ona powstania dodatkowej korzyści ekonomicznej, która mogłaby powodować uprzywilejowanie przedsiębiorstw będących beneficjentami w stosunku do przedsiębiorstw konkurencyjnych” (ww. w pkt 188 wyrok w sprawie Altmark, pkt 90). Zgodnie z trzecią przesłanką Altmark „rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych celem wykonania zobowiązań z zakresu usług interesu ogólnego, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz racjonalnej korzyści z tytułu wypełniania tych zobowiązań” (ww. w pkt 188 wyrok w sprawie Altmark, pkt 92). Wreszcie, zgodnie z czwartą przesłanką Altmark, „jeżeli wybór przedsiębiorstwa nie został w danym przypadku dokonany w ramach procedury udzielania zamówień

publicznych umożliwiające wskazanie podmiotu, który byłby w stanie świadczyć takie usługi interesu ogólnego po najniższych kosztach, poziom rekompensaty powinien zostać określony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone w środki umożliwiające świadczenie żądanych usług interesu ogólnego, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu związanych z nimi kosztów oraz racjonalnego zysku osiąganego przy wypełnianiu tych zobowiązań” (ww. w pkt 188 wyrok w sprawie Altmark, pkt 93).

¹⁹⁰ Po pierwsze, odnośnie do drugiej przesłanki Altmark, zgodnie z którą parametry, na podstawie których obliczona jest rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób, Komisja uznała, że przesłanka ta nie została spełniona. W uzasadnieniu Komisja stwierdziła, że „[r]ekompensata ustanowiona jest w umowie o mediach obowiązującej cztery lata, podczas gdy nie podaje się do wiadomości publicznej rocznego budżetu, który zawierałby jakiekolwiek połączenie między rekompensatą a [...] [świadczeniem]”. Komisja dodaje, że „[p]onadto TV 2 uzyskuje szereg korzyści, które nie są przejrzyste (zwolnienie z płacenia podatku, umorzenie odsetek [itd])” (motyw 71 zaskarżonej decyzji).

¹⁹¹ Po drugie, odnośnie do czwartej przesłanki Altmark, Komisja stwierdza, że „TV 2 nie została wybrana jako nadawca publiczny w drodze przetargu, ani też nie przeprowadzono analizy, która potwierdzałaby, że poziom rekompensaty ustalony jest na podstawie kosztów, jakie poniósłby typowy podmiot, dobrze zarządzany i wyposażony w środki pozwalające na wykonywanie usług w interesie publicznym, uwzględniając przy tym stosowne dochody i rozsądny zysk związane z wykonywaniem tych zadań” (motyw 71 zaskarżonej decyzji).

192 W części zaskarżonej decyzji poświęconej badaniu zgodności pomocy z punktu widzenia art. 86 ust. 2 WE, w tym w szczególności kwestii proporcjonalności, w odpowiedzi na argument Królestwa Danii, że utworzony kapitał jest niezbędny celem wyrównania ewentualnych zmian wpływów z reklam (motyw 112; zob. również motyw 111 zdanie pierwsze), Komisja „uznaje, że dla danego podmiotu posiadanie takiej rezerwy może być niezbędne jako gwarancja wykonywania przypisanych im usług publicznych” (motyw 113).

193 Jednakże Komisja stwierdza, że taką rezerwę „tworzy się w konkretnym celu, musi ona też być regulowana odpowiednimi przepisami określającymi terminy zwrotu nadwyżek środków przeznaczonych na rekompensatę”. Zauważa ona, że w niniejszym stanie faktycznym nie mamy do czynienia z utworzeniem rezerwy na konkretny cel, lecz z gromadzeniem kapitału własnego. Tymczasem, jak dodaje, „[k]apitał własny można wykorzystać w sposób dowolny, również na cele niezwiązane z pełnieniem misji publicznej” (motyw 113).

194 W motywie 114 zaskarżonej decyzji Komisja, odnosząc się do przytoczonego przez Królestwo Danii przykładu z 1999 r., w którym to roku wpływy TV 2 z reklam znaczenie spadły, stwierdza, że nawet ów spadek nie zmusił TV 2 do sięgnięcia do zgromadzonego kapitału.

195 Dlatego w motywie 115 zaskarżonej decyzji Komisja „dochodzi do wniosku, że zgromadzona nadwyżka kapitału nie była niezbędna do [skutecznego] prowadzenia statutowej działalności TV 2”. Nadto dodaje, że „gdyby uznano potrzebę stworzenia bufora na wypadek ewentualnych spadków dochodów, środkiem odpowiednim byłoby stworzenie przejrzystej rezerwy, nie zaś gromadzenie kapitału w spółce”. W konsekwencji Komisja dochodzi do wniosku, że „nie może przyjąć pierwszego argumentu władz duńskich”.

196 Z przypomnianego powyżej fragmentu zaskarżonej decyzji wynika, że podstawę stanowiska Komisji stanowią w istocie dwa stwierdzenia.

197 Po pierwsze, że wykazana w TV 2 nadwyżka pomocy nie doprowadziła do utworzenia rezerwy w sposób przejrzysty i przemyślany w szczególnym celu zagwarantowania usług publicznych bez względu na zmienność wpływów z reklam, lecz doprowadziła do zwykłego niekontrolowanego gromadzenia kapitału.

198 Po drugie, że przytoczony przykład z roku 1999 stanowi dowód na to, iż TV 2 nigdy w rzeczywistości nie miała potrzeby sięgnięcia do omawianej rezerwy.

199 Co się tyczy pierwszego z powyższych stwierdzeń należy rzec z całą stanowczością, że zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego ustalenia, które mogłoby udowodnić jego prawdziwość.

200 Poza bowiem zwykłym przytoczeniem opisu niektórych elementów mechanizmu ustalania przez Królestwo Danii kwoty pochodzącej z opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 w latach 1995–2002 (zob. motyw 22), zaskarżona decyzja nie zawiera żadnej analizy ani tego mechanizmu, ani przyczyn — zarówno prawnych, jak i gospodarczych — leżących u podstaw określania owej kwoty w owym okresie.

201 Tymczasem, mając na względzie wagę uwzględnienia tych elementów przy stosowaniu zasad z dziedziny pomocy państwa w tym konkretnym przypadku, należy siłą rzeczy stwierdzić, że w granicach swobody oceny, jaką posiada Komisja w złożonych kwestiach gospodarczych, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 178 i 179 powyżej

uzasadnienie zaskarżonej decyzji powinno było zawierać dokładną i szczegółową ocenę konkretnych przyczyn prawnych i gospodarczych, które doprowadziły do ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 w okresie objętym dochodzeniem.

202 Sąd — podobnie jak Królestwo Danii i TV 2 A/S — uważa, że niewystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym zakresie stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, a tym samym, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 178–182 powyżej, pociąga za sobą nieważność tej decyzji.

203 Sąd uważa ponadto, że ów niewystarczający charakter uzasadnienia znajduje swe wyjaśnienie w braku jakiegokolwiek poważnego badania przez tę instytucję w toku formalnego postępowania wyjaśniającego konkretnych przyczyn, które legły u podstaw ustalania wysokości środków pochodzących z opłat abonamentowych i przekazywanych TV 2.

204 W toku niniejszego postępowania przed Sądem Komisja, broniąc się przed zarzutem, że nie dochowała obowiązku zbadania sprawy, stwierdziła, że „przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego i w jego toku władze duńskie dostarczyły niezliczonej liczby dokumentów i wyczerpujących ilości informacji na temat sprawy”, ale „dostarczone informacje cechowało to, że władze duńskie próbowały uzasadniać gromadzenie nadwyżki rekompensaty na rzecz TV 2 za pomocą informacji i obliczeń ustalanych a posteriori”. Zdaniem Komisji Królestwo Danii „nie było w stanie przedstawić informacji pochodzących z okresu powstania nagromadzenia kapitału w spółce, które mogłyby ewentualnie uzasadnić zbieranie kapitału w wysokości stwierdzonej w TV 2”.

- 205 Te stwierdzenia powtarzają się w kilku innych miejscach w pismach Komisji. Stwierdza się tam, że „władze duńskie nigdy nie przedstawiły wcześniejszych informacji ani dokumentów dotyczących potrzeb kapitałowych TV 2 podczas jej tworzenia czy też w okresie objętym dochodzeniem” oraz że „wszystkie informacje na ten temat zostały ustalone na podstawie rozważań i obliczeń przeprowadzonych a posteriori”.
- 206 Nadto celem uzasadnienia braku w zaskarżonej decyzji jakiejkolwiek analizy ekonomicznej potrzeb finansowych TV 2 w okresie objętym dochodzeniem Komisja powołuje się na rzekomy całkowity brak przedstawienia przez Królestwo Danii dowodów pozwalających na przyjęcie, że TV 2 potrzebowała spornego kapitału.
- 207 Tymczasem ani Komisja, ani popierający ją interwenienci nie zaprzeczają temu, że analizy ekonomiczne 1995/1999 przeprowadzone w ramach i na potrzeby procedury czteroletniego ustalenia kwoty z opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 (zob. pkt 171–174 powyżej) zostały przesłane Komisji. Nadto, o analizach tych wspomina się w uwagach Królestwa Danii z dnia 24 marca 2003 r. przedstawionych w odpowiedzi na decyzję wszczęcia postępowania, do których zostały one załączone.
- 208 Zignorowanie przez Komisję owych informacji na etapie wydawania zaskarżonej decyzji, która nie czyni żadnej wzmianki na ich temat, choćby nawet wskazującej, że Komisja nie dała im wiary, świadczy o nieprzeprowadzeniu przez tę instytucję, w toku formalnego postępowania wyjaśniającego, rzetelnej analizy tych informacji, które zostały jej swego czasu dostarczone na temat finansowania TV 2 w okresie 1995–2002.

- 209 Sąd stwierdza dodatkowo, że w trakcie toczącego się przed nim postępowania jedyne analizy ekonomiczne, na które powołała się Komisja w pismach procesowych, to nie analizy ekonomiczne 1995/1999, lecz analizy dotyczące kapitalizacji TV 2 A/S w momencie powołania jej do życia w 2003 r. oraz jej dokapitalizowania w 2004 r., które rzeczywiście nie były przeprowadzone *ex ante*.
- 210 Przed Sądem Komisja nie ustosunkowała się więc do zarzutu wywodzonego z nieuwzględnienia w fazie formalnego postępowania wyjaśniającego analiz ekonomicznych 1995/1999. Przeciwnie, przyznaje się ona raczej do nieprzeprowadzenia rzetelnego badania sprawy, niesłusznie wyrzucając Królestwu Danii, że nie przesłało jej informacji dotyczących oceny *ex ante*.
- 211 Interwenienci po stronie Komisji, którzy, jak już zostało stwierdzone, w żaden sposób nie podważają istnienia i przekazania Komisji powyższych analiz, również nie zareagowali na ten zarzut.
- 212 Co więcej, SBS twierdzi, że analizy ekonomiczne 1995/1999 są „starymi badaniami rynku”, co w ostatecznym rozrachunku podkreśla jedynie, w jakim stopniu analizy te, rzeczywiście pochodzące z okresu objętego dochodzeniem, były istotne zarówno pod względem czasowym, jak i merytorycznym, dla oceny przeprowadzanej przez Komisję. W każdym wypadku Sąd stwierdza, że ponieważ istnienie analiz ekonomicznych oraz ich przedmiot nie stanowią przedmiotu sporu między stronami, wszelka ewentualna krytyka dotycząca tych analiz w sensie merytorycznym musi zostać odrzucona jako niedopuszczalna. Zgodnie bowiem z przypomnianym w pkt 12 powyżej orzecznictwem, w ramach kontroli zgodności z prawem nie należy do zadań Sądu usuwanie braków w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji poprzez zastępowanie Komisji w dokonywaniu oceny, którą powinna była ona przeprowadzić na etapie formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 213 Choć Komisja nie odnosi się do zarzutu wywodzonego z nieuwzględnienia przez siebie analiz ekonomicznych 1995/1999, Sąd wszakże stwierdza, że podnosi ona fakt, iż TV 2 A/S nie wzięła udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym. Sąd stwierdza jednak, że ta okoliczność nie pozbawia TV 2 A/S prawa do podniesienia na etapie postępowania sądowego zarzutu wywodzonego z naruszenia obowiązku przeprowadzenia badania dotyczącego między innymi analiz ekonomicznych 1995/1999.
- 214 W każdym bądź razie bowiem, nawet gdyby uznać, że podnosząc powyższą okoliczność, Komisja zmierza do ustalenia, że TV 2 A/S nie może podnieść w swej skardze zarzutu niewłaściwego zbadania sprawy w odniesieniu w szczególności do analiz ekonomicznych 1995/1999, ten potencjalny zarzut byłby w części niedopuszczalny, a w części niezasadny, z opisanych poniżej względów.
- 215 Jeśli chodzi o niedopuszczalność owego ewentualnego zarzutu, należy przypomnieć, że brak lub niewystarczające uzasadnienie stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 230 WE i stanowi bezwzględną przyczynę nieważności, która musi zostać uwzględniona z urzędu przez sąd wspólnotowy (wyroki Sądu z dnia 29 września 2005 r. w sprawie T-218/02 *Napoli Buzzanca* przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP s. I-A-267 i II-1221, pkt 55, oraz z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie T-102/03 *CIS* przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2357, pkt 46). Dlatego po tym, jak Sąd — badając zresztą wprost sformułowany przez skarżących zarzut — stwierdził braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w odniesieniu do okoliczności, w jakich ustalana była kwota z opłat abonamentowych przekazywana TV 2 w okresie objętym dochodzeniem, zbędne już staje się stwierdzenie, że owe braki wynikają z naruszenia przez Komisję ciężącego na niej obowiązku zbadania sprawy (zob. pkt 202 i 203 powyżej).
- 216 Jeśli zaś chodzi o bezzasadność owego ewentualnego zarzutu, Sąd stwierdza, że TV 2 A/S nie powołuje się wcale na żadne nowe okoliczności faktyczne, o których Komisja nie wiedziała w toku formalnego postępowania wyjaśniającego. Wręcz przeciwnie, TV 2 A/S ogranicza się do zarzucenia Komisji, że ta nie zbadała informacji przekazanych jej w toku formalnego postępowania przez jedną ze stron, która

twierdziła, że finansowanie TV 2 w okresie objętym dochodzeniem było niezbędne i proporcjonalne do potrzeb usług publicznych (zob. motywy 111 i 112 zaskarżonej decyzji). Stąd mimo iż TV 2 A/S nie wzięła udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, nie można zabronić jej podnoszenia przed Sądem argumentu prawnego wywodzonego z niezbadania opisanych powyżej informacji (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 6 października 1999 r. w sprawie T-110/97 Kneissl Dachstein przeciwko Komisji, Rec. s. II-2881, pkt 102, oraz przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 września 2004 r. w sprawie T-274/01 Valmont przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3145, pkt 102; ww. w pkt 184 wyrok w sprawie Saxonia Edelmetalle i ZEMAG przeciwko Komisji, pkt 68, oraz wyrok z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie T-217/02 Ter Lembeek przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4483, pkt 84, 85 i 93).

217 Z powyższych rozważań wynika, że nie przeprowadzając badania informacji mających bezpośrednie znaczenie dla kwestii tego, czy sporne środki stanowiły czy też nie pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi zbadania sprawy, co tłumaczy braki w uzasadnieniu ustalone w pkt 202 powyżej.

218 Co się tyczy również zawartej w ramach pierwszego twierdzenia Komisji sugestii, że poziom utworzonych rezerw nie był regularnie kontrolowany przez władze duńskie, należy stwierdzić z całą stanowczością, że nie tylko mamy tu znów do czynienia z twierdzeniem nieopartym żadnymi dowodami, któremu Królestwo Danii wprost zaprzeczyło w toku postępowania formalnego (zob. motyw 48 zdanie drugie zaskarżonej decyzji), ale także sama zaskarżona decyzja zawiera szereg wskazówek podważających tę sugestię.

219 Z zaskarżonej decyzji wynika bowiem, że do 2002 r. TV 2 miała obowiązek przedstawiania budżetu i sprawozdań rocznych dotyczących usług publicznych (motyw 96). Nadto podczas całego okresu objętego dochodzeniem duńska Rigsrevisionen (izba kontroli) przeprowadzała finansowe i administracyjne kontrole

rachunków TV 2 (motyw 97). W tym względzie opisane w tym samym motywie ustalenie Komisji, że sama Rigsrevisionen nie miała „uprawnień do tego, by zapobiec nadwyżkom środków pomocowych”, nie ma samo w sobie żadnego znaczenia, gdyż mowa tu o organie kontrolnym, a tym samym ustalenie to nie pozwala na stwierdzenie, że nie było kontroli ze strony władz duńskich.

220 W każdym wypadku Komisja nie może opierać się na rzekomym niewystarczającym charakterze kontroli, aby nakazać odzyskanie całości kwot uważanych przez Królestwo Danii za środki stanowiące rezerwę niezbędną do zapewnienia usług publicznych. W braku bowiem rzetelnego badania przyczyn prawnych i ekonomicznych, które doprowadziły do utworzenia tej rezerwy w okresie objętym dochodzeniem, a które to badanie, w świetle informacji będących w posiadaniu Komisji, było całkiem możliwe, Komisja nie ma podstaw do zajmowania stanowiska w kwestii tego, czy rezerwa ta była w całości, czy też nawet tylko w części rzeczywiście niezbędna dla potrzeb usług publicznych.

221 Z tych samych powodów zawarte przez Komisję odniesienia do wymogów rezerwy „w konkretnym celu” (motyw 113 zaskarżonej decyzji) czy też rezerwy „przejrzystej” (motyw 115 zaskarżonej decyzji), w braku jakiegokolwiek poważnego zbadania przez Komisję konkretnych przyczyn, które doprowadziły do ustalenia wysokości opłat abonamentowych przekazywanych TV 2 w okresie objętym dochodzeniem, wydają się wymogami czysto formalnymi, które nie mogą uzasadniać wydanego w zaskarżonej decyzji nakazu odzyskania pomocy.

222 Co się tyczy drugiego ustalenia Komisji (pkt 198 powyżej), że przytoczony przykład z roku 1999 stanowi dowód na to, iż TV 2 nigdy w rzeczywistości nie miała potrzeby sięgnięcia do omawianej rezerwy, w świetle opisanych powyżej rozważań ustalenie to w żaden sposób nie stanowi dowodu na istnienie pomocy państwa.

223 Fakt, że TV 2 nie miała potrzeby sięgania do swych rezerw w 1999 r., nie oznacza, że rezerwy te należy uznać za nieproporcjonalne w stosunku do jej potrzeb wynikających z usług publicznych. W samej naturze rezerwy utworzonej na wszelki wypadek jest założenie, że niekoniecznie trzeba z niej skorzystać. Dlatego wyciąganie przez Komisję, a posteriori, z faktu nieskorzystania z rezerwy, wniosku, że rezerwa ta była nieuzasadniona, jawi się jako sprzeczne z uznaniem przez tę instytucję istnienia możliwości ustanowienia i utrzymywania takiej rezerwy dla celów zagwarantowania świadczenia usług publicznych. W ostatecznym rozrachunku, chcąc zająć stanowisko w kwestii proporcjonalnego bądź nieproporcjonalnego charakteru rezerw zgromadzonych w TV 2, Komisja powinna była zbadać zasadność przyczyn, w szczególności ekonomicznych, które Królestwo Danii przyjęło za podstawę przy ustalaniu kwoty opłat abonamentowych przekazanej TV 2 w latach 1995–2002.

224 Sąd stwierdza ponadto, że brak w zaskarżonej decyzji rzetelnego i szczegółowego badania warunków finansowania TV 2 w okresie objętym dochodzeniem odbija się z kolei na peremptoryjnym charakterze twierdzeń Komisji zawartych w motywie 71 zaskarżonej decyzji.

225 Co się tyczy w pierwszym rzędzie uzasadnienia owego motywu 71 dotyczącego drugiej przesłanki Altmark, Sąd zauważa, że okazuje się pozbawione sensu odniesienie do faktu, że „[r]ekompensata ustanowiona jest w umowie o mediach obowiązującej cztery lata”, albowiem odniesienie to ma charakter czysto opisowy, a mimo to ma stanowić dowód na poparcie stwierdzenia, że parametry rekompensaty nie były ustalane uprzednio w sposób obiektywny i przejrzysty. Bez zamiaru zastępowania Komisji w wykonywaniu kompetencji, które posiada w zakresie kontroli pomocy państwa, Sąd musi jednak stwierdzić, że sposób ustalania kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 na podstawie umowy o mediach w niepodważalnych przez nikogo okolicznościach opisanych w pkt 171–174 powyżej powinien być raczej postrzegany — przynajmniej na pierwszy rzut oka — jako świadczący o obiektywności i przejrzystości.

226 Co się tyczy zawartych w pkt 71 zaskarżonej decyzji twierdzeń, że „nie podaje się do wiadomości publicznej rocznego budżetu, który zawierałby jakiekolwiek połączenie między rekompensatą a [świadczeniem]” czy też, że „TV 2 uzyskuje szereg korzyści, które nie są przejrzyste (zwolnienie z płacenia podatku, umorzenie odsetek)”, należy stwierdzić z całą stanowczością, że znów z zastrzeżeniem bardziej dogłębnej oceny, którą Komisja będzie miała za zadanie przeprowadzić, mamy tu do czynienia ze stwierdzeniami na pierwszy rzut oka niewłaściwymi, a nawet nieprawdziwymi w niniejszym stanie faktycznym.

227 Co się bowiem tyczy przede wszystkim braku rocznego budżetu, który zawierałby jakiekolwiek połączenie między rekompensatą a świadczeniem, Sąd zauważa, że druga przesłanka Altmark nie narzuca takiego formalnego wymogu. Przesłanka ta pozostawia państwom członkowskim swobodny wybór środków praktycznych gwarantujących jej przestrzeganie. Dlatego fakt formalnego opierania się przez Komisję na braku „rocznego budżetu zawierającego połączenie między rekompensatą a [świadczeniem]”, zwłaszcza gdy z kolei opisany w pkt 171–174 powyżej tryb ustalania opłat abonamentowych przekazywanych TV 2 nie jest przedmiotem żadnej poważnej analizy w ramach zaskarżonej decyzji, jawi się w istocie jako uzasadnienie sztuczne.

228 Nadto Sąd musi zauważyć — znów bez uszczerbku dla kompetencji Komisji w dziedzinie pomocy państwa — że nie można wykluczyć, iż opisany powyżej tryb ustalania kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 mógł mieć charakter obiektywny i przejrzysty, wzięwszy pod uwagę fakt, że tryb ten zakładał między innymi udział duńskiego parlamentu, że podstawę jego stanowiły analizy ekonomiczne przygotowane przez spółkę audytową w porozumieniu z grupą nadzorującą złożoną z ekspertów, w której uczestniczyli również konkurenci TV 2, oraz że analizy te, podobnie jak roczne sprawozdania finansowe TV 2, były publikowane. Nie można zatem wykluczyć, że poważna analiza tego trybu może w odpowiednim przypadku doprowadzić do wniosku, że nawet przed opisaniem przez Trybunał przesłanek Altmark, Królestwo Danii w istocie zagwarantowało spełnienie drugiej z tych przesłanek.

229 Co się następnie tyczy twierdzenia, że przyznano „szereg korzyści, które nie są przejrzyste (zwolnienie z płacenia podatku, umorzenie odsetek)”, Sąd musi zauważyć, że według skarżących, którym nikt nie przeczył, kwota opłat abonamentowych przekazywana TV 2 była obliczana przy uwzględnieniu właśnie hipotetycznego utrzymania owych innych środków państwowych na rzecz tego nadawcy. Dlatego co najmniej po pobieżnej analizie, uwzględniając dokonany przez skarżących opis procedury ustalania kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2, nie ma powodu, aby sądzić, że ukrywano istnienie i liczbę tych innych środków państwowych, które musiały być brane pod uwagę w ramach procedury ustalania opłat abonamentowych.

230 Z powyższego wynika, że zawarte w motywie 71 zaskarżonej decyzji twierdzenia dotyczące drugiej przesłanki Altmark, które nie opierają się na poważnej analizie w ramach zaskarżonej decyzji konkretnych przyczyn prawnych i ekonomicznych, pod kątem których ustalona została kwota opłat abonamentowych przekazana TV 2, nie są przekonujące.

231 Co się tyczy, po drugie, uzasadnienia motywu 71 ostatnie zdanie zaskarżonej decyzji, dotyczącego czwartej przesłanki Altmark, Sąd stwierdza, że — abstrahując nawet od dość jednoznacznego brzmienia tego uzasadnienia, które literalnie stwierdza, że „nie przeprowadzono analizy” w niniejszym stanie faktycznym, „która potwierdzałaby, że poziom rekompensaty ustalony jest [przez Królestwo Danii] na podstawie [przeprowadzonej przez to państwo członkowskie analizy] kosztów, jakie poniósłby typowy podmiot, dobrze zarządzany i wyposażony w [odpowiednie] środki” — intencją Komisji jest stwierdzenie, że Królestwo Danii nie spełniło czwartej przesłanki Altmark.

232 Takie uzasadnienie, które w istocie ogranicza się do bezpośredniego przytoczenia brzmienia czwartej przesłanki Altmark, mogłoby wystarczyć jedynie, gdyby nie ulegało wątpliwości, że Królestwo Danii nie ustanowiło żadnego mechanizmu, który mógłby w praktyce zagwarantować spełnienie czwartej przesłanki Altmark lub gdyby Komisja wykazała, że analizy przeprowadzone przez to państwo członkowskie były w sposób oczywisty niewystarczające bądź niewłaściwe do zagwarantowania poszanowania owej

przesłanki. Tymczasem w niniejszej sprawie żadna z tych okoliczności nie miała miejsca. Wręcz przeciwnie, wzięwszy pod uwagę procedurę wprowadzoną przez Królestwo Danii celem ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 w latach 1995–2002, która, zgodnie z niepodważanym przez nikogo opisem zawartym w pkt 171–174 powyżej, przewidywała między innymi przygotowanie analiz ekonomicznych z udziałem konkurentów TV 2, nie można wykluczyć, że rzetelne badanie całości względów leżących u podstaw ustalania kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV 2 w okresie objętym dochodzeniem, należące do obowiązków Komisji, mogło doprowadzić do wniosku, że nawet przed sformułowaniem przesłanek Altmark przez Trybunał Królestwo Danii w istocie zagwarantowało spełnienie czwartej z tych przesłanek.

²³³ Z powyższego wnika, że uzasadnienie motywu 71 ostatnie zdanie zaskarżonej decyzji jawi się w istocie jako całkowicie formalne z punktu widzenia poczynionego w pkt 203 i następnych powyżej i przypominanego w pkt 230 powyżej ustalenia, że w toku formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja nie przeprowadziła rzetelnego badania konkretnych przyczyn, które legły u podstaw określania przez Królestwo Danii kwoty opłat abonamentowych należnych TV 2.

²³⁴ W świetle całokształtu powyższych rozważań, z których wynika, że zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą niewystarczającego uzasadnienia, która wynika z naruszenia przez Komisję ciężącego na niej obowiązku zbadania kwestii mających bezpośrednie znaczenie dla ustalenia istnienia pomocy państwa, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez potrzeby dalszego badania pozostałych zarzutów podniesionych w sprawach T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04.

W przedmiocie kosztów

W przedmiocie kosztów w sprawach T-309/04 i T-317/04

²³⁵ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała w sprawach T-309/04 i T-317/04, zgodnie z żądaniem skarżących należy obciążyć ją kosztami postępowania w tych sprawach.

²³⁶ Zgodnie z art. 87 § 5 regulaminu strona cofająca skargę zostaje obciążona kosztami, jeżeli strona przeciwna wniosła o to w swoich uwagach dotyczących cofnięcia skargi. Ponieważ skarżący cofnęli wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sprawach T-309/04 R i T-317/04 R, lecz Komisja nie wniosła o obciążenie ich kosztami w tych sprawach, każda ze stron poniesie własne koszty związane z postępowaniem o zastosowanie środków tymczasowych.

²³⁷ UER występująca w charakterze interwenienta po stronie TV 2 A/S w sprawie T-309/04, która nie złożyła wniosku w przedmiocie kosztów, sama pokryje swoje własne koszty.

²³⁸ SBS i Viasat, interwenienci po stronie Komisji w sprawie T-309/04, same poniosą własne koszty.

W przedmiocie kosztów w sprawach T-329/04 i T-336/04

239 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Nadto, zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron oraz w wypadkach szczególnych Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie własne koszty.

240 Viasat i SBS, skarżący, ale również interwenienci wzajemnie się popierający w sprawach T-329/04 i T-336/04, przegrali sprawę o stwierdzenie nieważności w zakresie zarzutów dotyczących kwalifikacji usług świadczonych w OIG jako misji publicznej TV 2. Nadto Sąd stwierdził, że nie mając na względzie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w ramach skarg w sprawach T-309/04 i T-317/04, nie ma potrzeby badania pozostałych zarzutów przedstawionych przez tych skarżących na poparcie żądania stwierdzenia nieważności.

241 W tych okolicznościach Sąd orzeka, że Viasat i SBS pokryją, każda z nich, własne koszty poniesione zarówno jako skarżący, jak i interwenienci, w sprawach T-329/04 i T-336/04, oraz pokryją odpowiednio jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez Komisję w sprawie T-329/04 i jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez Komisję w sprawie T-336/04.

242 Z tych samych powodów Viasat pokryje jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez TV 2 A/S, przez Królestwo Danii i przez UER jako interwenientów po stronie Komisji w sprawie T-329/04, a SBS pokryje jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez te same podmioty występujące w charakterze interwenientów po stronie Komisji w sprawie T-336/04.

²⁴³ Komisja oraz TV 2 A/S, Królestwo Danii i UER, interwenienci po stronie tej instytucji w sprawach T-329/04 i T-336/04, poniosą, każdy z nich, dziewięć dziesiątych swoich własnych kosztów w sprawach T-329/04 i T-336/04.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Sprawy T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04 zostają połączone do celów wydania wyroku.**
- 2) **Decyzja Komisji 2006/217/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV 2/Danmark jest nieważna.**
- 3) **TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii i Komisja poniosą indywidualnie własne koszty w sprawach T-309/04 R i T-317/04 R.**

- 4) Komisja pokryje zarówno własne koszty w sprawach T-309/04 i T-317/04, jak i koszty TV 2/Danmark A/S i Królestwa Danii w tych sprawach.**
- 5) Europejska Unia Nadawców, SBS TV A/S, SBS Danish Television Ltd i Viasat Broadcasting UK Ltd pokryją indywidualnie własne koszty w sprawie T-309/04.**
- 6) SBS TV A/S, SBS Danish Television Ltd i Viasat Broadcasting UK Ltd pokryją indywidualnie własne koszty poniesione zarówno jako strony główne, jak i jako interwenienci, w sprawach T-329/04 i T-336/04.**
- 7) Viasat Broadcasting Ltd pokryje jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez Komisję, TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii i Europejską Unię Nadawców w sprawie T-329/04.**
- 8) SBS TV A/S i SBS Danish Television Ltd pokryją jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez Komisję, TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii i Europejską Unię Nadawców w sprawie T-336/04.**

- 9) Komisja, TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii i Europejska Unia Nadawców pokryją indywidualnie dziewięć dziesiątych własnych kosztów poniesionych w sprawach T-329/04 i T-336/04.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 22 października 2008 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras

Spis treści

Ramy prawne	II - 2942
Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporów	II - 2945
Przebieg postępowania	II - 2950
Sprawy T-309/04 i T-317/04	II - 2950
Sprawa T-329/04	II - 2952
Sprawa T-336/04	II - 2953
Żądania stron	II - 2955
Co do prawa	II - 2957
W przedmiocie dopuszczalności skarg w sprawach T-309/04 i T-317/04	II - 2957
Co do istoty	II- 2963
W przedmiocie pierwszego zarzutu ze skargi w sprawie T-329/04 i drugiego zarzutu ze skargi w sprawie T-336/04, wywodzonych z błędnej kwalifikacji misji świadczenia usług publicznych przez TV 2 jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym	II - 2965
— Argumenty stron	II - 2965
— Ocena Sądu	II - 2969
W przedmiocie pierwszego zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04 wywodzonego z naruszenia prawa do obrony	II - 2978
— Argumenty stron	II - 2978
— Ocena Sądu	II - 2980
W przedmiocie drugiego zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04, wywodzonego z naruszenia art. 87 ust. 1 WE z tego względu, iż zarówno środki pochodzące z opłat abonamentowych, jak i z wpływów z reklam, przekazane TV 2 za pośrednictwem Funduszu TV 2, nie stanowią zasobów państwa	II - 2984
— Argumenty stron	II - 2984
— Ocena Sądu	II - 2987

W przedmiocie zarzutu w sprawach T-309/04 i T-317/04 wywodzonego z niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynikającego z uchybienia przez Komisję obowiązku zbadania sprawy	II - 2991
— Argumenty stron	II - 2991
— Ocena Sądu	II - 2993
W przedmiocie kosztów	II - 3011
W przedmiocie kosztów w sprawach T-309/04 i T-317/04	II - 3011
W przedmiocie kosztów w sprawach T-329/04 i T-336/04	II - 3012